

Dobré zprávy

Almanach oceněných
prací literární soutěže
O poklad strýca Juráša
2022/2023

Almanach oceněných prací
oblastního kola literární soutěže
O poklad strýca Juráša
2022/2023

DOBŘÉ ZPRÁVY

Témata:

Jak mi dobrá zpráva změnila den, život, všechno...
Večerní zprávy podle mě
Záleží na úhlu pohledu
Je více dobrých nebo špatných zpráv?

Obsah

1. – 3. třída

PRÓZA

- René Barabáš: Fotbalový skřítek 6
Josef Mikulénka: Dobrá zpráva 7
Tadeáš Chlevišťan: Dobrá zpráva pro mě 8

KOMIKS

- Dorota Holčáková: Jak mi dobrá zpráva změnila den, život, všechno . . . 9
Jakub Kramoliš: Jak mi dobrá zpráva změnila den, život, všechno 13
Richard Šmajcl: Pirátské dobrodružství 17

4. – 5. třída

PRÓZA

- Ema Findrová: Záleží na úhlu pohledu 20
Tereza Emingrová: Jak se mi narodil můj malý bráška 21
Zuzana Mizerová: Jak mi dobrá zpráva změnila den, život, všechno 22

POEZIE

- Veronika Barabášová, Matěj Zátorský: Zpráva, která mi změnila život . . . 23
Jitka Stejskalová: Zprávy z kosmu 25

KOMIKS

- Josef Dejmek, Matouš Duda: Příběh myši Lili 26
Ondřej Šulgan: Velký skok 29

6. – 7. třída

PRÓZA

- Sára Posadová: Odvaha 31
Berenika Farníková: Dobrodružství v temném lese 34
Helena Pham: Nový kamarád 35

POEZIE

- Petr Marek: Dobrá zpráva 37
Kristýna Brňovjáková: Jak mi dobrá zpráva změnila den 38

KOMIKS

- Eva Bahnerová, Veronika Jurčová: Nejdější východ slunce 39

8. – 9. třída

PRÓZA

- Eliška Šťastná: Přijde den 42
Emil Andrys: Konečně konec 47
Barbora Šafferová: Práva žen 51

POEZIE

- Vojtěch Ondrušek: Koho nám donesla dálka 52
Natálie Hrušková: Slyším, vidím, čtu 54
Nela Bělunková: Dočtená kniha, Otrávená jeřabina, Nezávid' 55

KOMIKS

- Julie Cábová: Milá babičko 57
Viktorie Onderková: Případ ztracených hrášků 61
Gabriela Nováková: Dobrý den 62

Vážený a milí čtenáři těchto řádků,

mám pro Vás, jak jinak, dobrou zprávu. Fantazie a tvořivost rožnovských dětí a mládeže neumřela. Důkazem budiž tento letošní almanach oceněných prozaických, básnických a komiksových prací soutěže O poklad strýca Juráša. Tématem letošního ročníku byly „Dobré zprávy“. Jak si je představit? Co mohou obsahovat? Jak fungují? Co způsobují? Jak je poznáme? V současné situaci, kdy žijeme v době plné až přeplněné informacemi (zprávami), je toto téma víc než žhavé. Pro někoho může být dobrá zpráva to, že dostal dobrou známku ve škole, pro jiného zas, že zítra vyjde slunce. Je to různé a záleží na každém z nás, co si pod takovýmto zadáním dokážeme představit.

Proto, začtěte se a nechte na sebe působit dobré zprávy. Věřím, že po přečtení budete dobře naladěni.

Dovolte mi poděkovat všem, kteří se letošního ročníku soutěže zúčastnili, třebaže nebyli vybráni mezi nejlepší. Už jen vědomí, že se nad tématem dobrých zpráv museli zamyslet a nějak jej uchopit do slov či obrázků, je pro mne dobrou zprávou.

Pavel Zajíc
ředitel knihovny

Fotbalový skřítek

1. místo v kategorii próza 1. – 3. třída
René Barabáš

Žil jeden skřítek, jmenoval se Rudolfínek. Snil o tom, že chce hrát fotbal. Ale skřítků fotbal neexistoval. Tak se zeptá rodičů.

- Mami, můžu založit fotbal?

- Co to je fotbal?

- To je taková hra pro více skřítků, kteří jsou na trávníku a jsou tam dvě branky. Na každé straně jedna branka a několik skřítků, kteří bojují o míč.

- A kde jsi to viděl, Rudolfínku?

- Já jsem si to vymyslel.

- To asi nepůjde. Kde bys sehnal tolik skřítků?

Rudolfínek se zamyslel a po dlouhém přemýšlení řekl.

- Mám nápad! Když neseženu skřítky u nás na planetě, zkusím to jinde.

Odstěhoval tedy na jinou planetu Zemi, kde oslovil a dal do vínku malým skřítkům-dětem chuť hrát si a sportovat. Já jsem jeden z nich, které Rudolfínek navštívil. Mám jeho dar. Baví mě sporty a nejvíce právě fotbal. Chodím na trénink dvakrát do týdne za starší přípravku a teď jsem začal chodit i na tréninky mladší přípravky. Prostě trénuju každý den. A o víkendu mívám zápasy. Nevím, co bych jiného dělal, kdybych nehrál fotbal. A ještě, co dává fotbalu velké plus, je to, že tam mám spoustu kamarádů.

Dobrá zpráva

2. místo v kategorii próza 1. – 3. třída

Josef Mikulenka

Když se nad tím zamyslím, tak skvělou zprávou pro mě bylo to, že jsem se narodil. To jsem zjistil, ale až jsem byl starší. A to mi vlastně mění život každý den.

Zjistil jsem, jak je život super, mám skvělé rodiče, kteří se o mě starají. Ale hlavně každý den jsem poznal, co mě baví. Jak můžu být šťastný. Jak mě baví to, co dělám ve volných chvílích, kolik jsem poznal a poznávám kamarádů. Když jsme spolu jedna parta, jsem moc rád a jsem šťastný. Taky jsem zjistil, že mám skvělou rodinu. Babičku a dědu, tetu, strýce a můžu se vždy na ně spolehnout. To je pro mě důležité. Takže když to řeknu jednoduše, skvělou zprávou pro mě je, že jsem na světě.

A jestli mi nějaká další dobrá zpráva změní život? To ještě nevím, ale věřím, že přijde a bude jich hodně.

Špatné zprávy zatím nevnímám a ani nechci. Raduji se ze života, který mám. Takže zatím jsem zjistil, jak je život hezký. Špatnou zprávou pro mě je, že asi přídru na to, že život není jen o zábavě, ale i o starostech, smutku. Ale dobré zprávy a radost mě snad budou potkávat celý život.

Dobrá zpráva pro mě

3. místo v kategorii próza 1. – 3. třída

Tadeáš Chlevišťan

Protože je mi teprve 8 let, tak zatím moc zpráv ve svém životě jsem neobdržel. Spíše jen drobné zprávičky, které se týkají průběhu školy nebo mých kamarádů.

V poslední době je pro mě dobrá zpráva, že se vánoční prázdniny rychle blíží, budeme se moc těšit na stromeček a to, co pod ním najdeme. To bude další zpráva, buď veselá, nebo méně veselá, každopádně budu mít radost.

Když se opravdu zamyslím nad tím, která zpráva mi ovlivnila zatím nejvíc život, napadne mě asi ta, jak jsem se dozvěděl od mamky, že si pořídíme psa. Ještě než jsme si ho přivezli, bylo zapotřebí připravit spoustu věcí. Museli jsme začít se stavbou kotce a chystáním pelíšku. Teprve až jsme ho dovezli domů, se mi život najednou změnil tím, že jsem se o něho musel začít starat, musel jsem mu pravidelně dávat jídlo a pití, každý den večer s ním chodit na procházky a starat se o něho. Najednou jsem získal k sobě věrného kamaráda, který mě doprovází na procházkách do lesa a na různé výlety.

Ještě jsem dost mladý na to, abych zmiňoval všechny zprávy kolem sebe a dokázal je vyhodnotit, jestli jsou dobré nebo špatné. Musím se ještě hodně učit, abych tomu všemu dobře porozuměl.

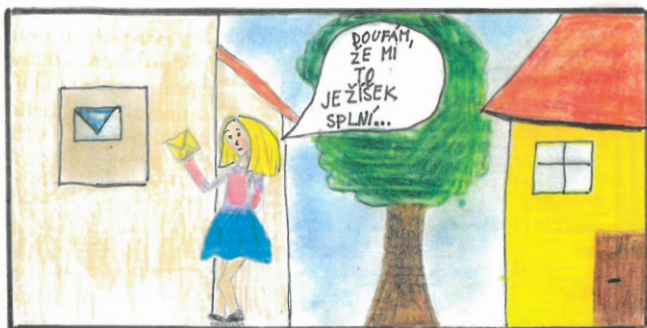
Jak mi dobrá zpráva změnila den, život, všechno

1. místo v kategorii komiks 1. – 3. třída
Dorota Holčáková

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

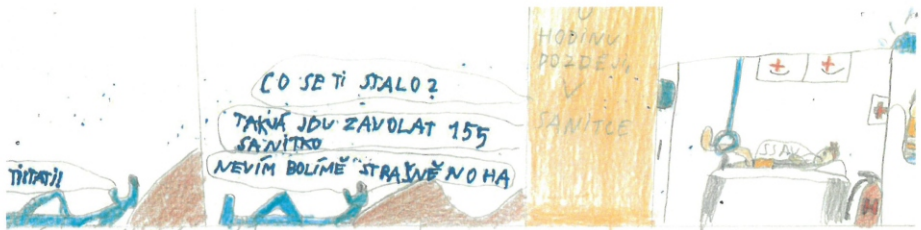
12

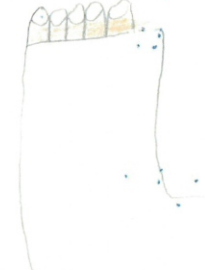
Jak mi dobrá zpráva změnila den, život, všechno

2. místo v kategorii komiks 1. – 3. třída
Jakub Kramoliš

TAK JE TO HOTOVĚ

TÝ JO PŘIPADĀM SI JAKO KDFBYCH MEL NOHU V BR-NEVĚNÍ.

.AT

00!

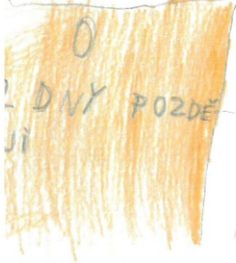
CO ZA ZVLADNEŠ TO?

ZA DVA DNY SE JEDOU ZÁVODY A JÁ POUJEDU.

JAK CHCEŠ AND, ZVLÁDNU TO.

0 DNY POZDĚJI

SS TO JSEM ASI NEMĚL ŘIKAT

0 30 MINUT POZDĚJI

ZÁVOD NIKS ČÍSELY 25 NA START PROSÍM

TAK A JE TO TADY!

START

3,2,1 START!!

0 HODINU POZDĚJI

V POSLEDNÍ ZÁTAČ CE JE CÍL

JÁ ASI VYHRÁJU JUPÍ?

CÍL

HVĚRA

DĚKUJI TADY MÁŠ...

TATI ZMĚNILO MI TO ŽIVOT

JÁ JSU TI VĚŘIL

0 PŮL HODINY POZDĚJI

ACH JO. POČKAT CO TO JE?

NIKDY SE NEVZDÁVEJ NIKDY SE NEVZDÁVEJ.

JEŠTĚ MÁM ŠANCI.

EVE LIAN

0 1 TÝDEN POZDĚJI

0 2 TÝDNY POZDĚJI

POČKA SI

CO ČI SÍ

Pirátské dobrodružství

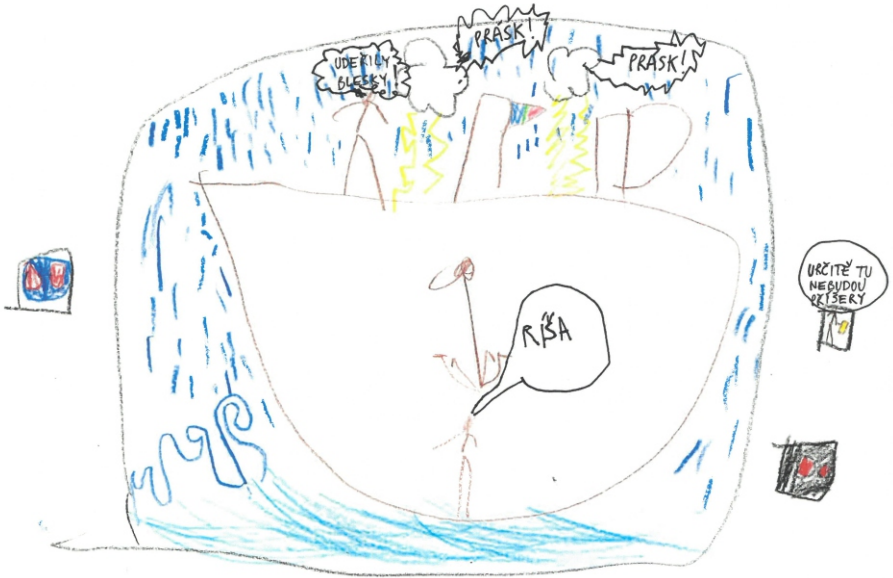
3. místo v kategorii komiks 1. – 3. třída
Richard Šmajcl

Pirátské dobrodružství

Nakreslil a vymyslel
Richard Šmajcl

6 let

Záleží na úhlu pohledu

1. místo v kategorii próza 4. – 5. třída
Ema Findrová

Včera jsem potkala mého kamaráda Matyho a on mi našťavaně řekl, že budou mít psa. K tomu mi řekl, že se netěší, protože bude muset s ním chodit ven a uklízet bobky a že pes bude jen výt a budou všude chlupy. Nesmíme zapomenout na to, že to bude také stát nějaké ty peníze. A bude chodit na nudné výcviky, které ho budou nudit, a také bude muset brzo vstávat. Myslím si, že Maty to přeháněl.

Pak jsem ale potkala kamarádku Lili a ta mi šťastně řekla, že budou mít pejska. Povídali jsme si spolu o tom, že pejsci jsou velmi užiteční v záchraňování, protože existují psi, kteří pomáhají policii a záchranářům svým úžasným čichem a pomáhají také v rozveselování lidí. Představte si, že jste smutní, ale pes vám pomůže, protože vycítí vaše emoce, otře o vás čumák a hned je vám líp. Takže psi se dají vycvičit pro dobré účely. Lili mi ještě řekla, jak si může najít se psem nové kamarády, když s ním půjde na výcvik. Nesmíme zapomenout i na nové psí kamarády.

Tak se mi zdá, že Maty je pesimista a Lili je optimista. Možná pomůže Matymu říct to, co mi řekla Lili, a pak snad změní názor.

Jak se mi narodil můj malý bráška

2. místo v kategorii próza 4. – 5. třída

Tereza Emingrová

Jednoho dne jsme stěhovali poslední věci do nového bytu. Mamka v té době byla těhotná. Už den před tím jsme jeli do nemocnice, protože si mamka myslela, že začíná rodit. Ale byl to jen planý poplach. Mamce se jenom udělalo špatně. Ale dnes, dnes už to byla pravda. Zrovna jsme šli po schodech, když mamka vykřikla! Už začala rodit. Moc jsem se lekla a o maminku se bála. Táta rychle popadl klíče, mamku donesl do auta a mě dal k babičce, dal mi i klíče, abych si zašla i pro věci domů, protože jsme to při tom spěchu nestihli.

Mamka s tátou jeli do nemocnice ve Valašském Meziříčí, tam mamka během dvou hodin porodila. Narodil se jí chlapeček. Byla šťastná, nevěděla dopředu, že to bude kluk. Mamka s mým novým bráškou zůstali čtyři dny v nemocnici a já zůstala u babičky a dědy.

Protože byl COVID-19, mohla za maminkou do nemocnice jen jedna osoba. Mamka si vybrala babičku, a babička ještě k tomu musela podepisovat nějaký papír, aby do té nemocnice vůbec mohla jít. Byla jsem smutná, že za mamkou a mým novým bráškou nemůžu. Zůstala jsem čtyři dny u babičky a po mamce se mi stýskalo. Chtěla jsem konečně vidět svého nového bratříčka. Ale ne, já musela trčet u babičky. Den utíkal strašně pomalu, dokonce i noc mi připadala nekonečná. Konečně byl druhý den a mně to připadalo jako celé století. Takhle pomalu se táhly i zbylé dny, až konečně uplynul třetí den dlouhý jako tři sta let. Čekala mě poslední noc s babičkou a dědou, která byla dlouhá jako celé tisíciletí, ale přece jenom někdy skončila.

Byla jsem celá natěšená, že konečně uvidím mamku a svého úplně nového brášku. Když konečně mamka zavolala, že si pro mě jedou, brečela jsem radostí. Bylo to jako splněný sen. Nikdy v životě jsem něco tak krásného nezažila. Když jsem konečně spatřila mamku a svého malého brášku, málem jsem padla radostí. Měla jsem pocit, jako kdybych je neviděla tisíc čtyři sta let. A nakonec jsou tady! Můžu je obejmout, můžu jim všechno říct. Když jsem se trochu uklidnila, mamka mi řekla, že můj nový malý bráška se bude jmenovat Jeníček. Je to hezké jméno. Potom jsme všichni jeli domů. Do našeho zbrusu nového bytečku, ve kterém jsme poprvé spali. Každý den jsem si s malým bráškou hrála. Teď má dva roky, mně je devět a pořád si s ním ráda hraji.

Jak mi dobrá zpráva změnila život

3. místo v kategorii próza 4. – 5. třída

Zuzana Mizerová

Když jsem byla malá, přála jsem si hrát na nějaký nástroj. Dívala jsem se na různá videa, kde lidé hrají na klavír a na housle, moc se mi to líbilo. Zaujal mě klavír. Zkusila jsem přijímačky na klavír, tam mě bohužel nevzali a výuka na housle byla plná. Byla jsem smutná. Maminka si toho všimla. Když byla v práci, zeptala se její kolegyně a ta nám doporučila jednu paní. Měla jsem štěstí. Paní učitelka začala chodit k nám domů a učit mě, ale byl jeden problém. Od Ježíška jsem sice dostala klávesy, ale neměla jsem klavír. Chvilku jsem na ně hrála a cvičila, ale pak jsem se konečně dočkala a dostala opravdový klavír. Když byl klavír doma, hodně jsem na něj hrála, trénovala a snažila jsem se.

Když se blížily prázdniny a já jsem měla poslední hodinu klavíru, tak jsem paní učitelce začala hrát písničky, které jsem měla trénovat. Paní učitelka mě moc pochválila a zeptala se, jestli zítra chci jít na koncert, že bych tam mohla zahrát tyhle písničky. Nevěřila jsem svým uším. Já a na koncert? Samozřejmě, že jsem řekla ano. Když byl druhý den, vstala jsem v sedm a připravila jsem se. Pár hodin uplynulo a jeli jsme do sálu, kde měl být ten koncert. Zjistila jsem, že já budu vystupovat první. Když jsem přišla na pódium, uklonila jsem se, usedla jsem ke klavíru a začala hrát. Když hraji, prožívám to a hrozně mě to baví. Když jsem přestala hrát, tak jsem slyšela potlesk, a to mi změnilo život.

Zpráva, která mi změnila život

1. místo v kategorii poezie 4. – 5. třída
Veronika Barabášová, Matěj Zátorský

Jednoho dne se ke mně dostala zpráva,
kterou mi oznámila moje máma.
Netvářila jsem se moc slibně,
ale maminka se na mě koukala vlídně.
A potom řekla klidně:
„Dívej se na to pozitivně.
Tato zpráva zní,
že nás čeká stěhování.“

Stěhujeme se do jiného města,
kde je dům jak z jiného těsta.
Nový dům, nové město
a je tu hodně lidí, přes sto!
Na zahradě rostou poupata,
vedle nich leží zrezlá lopata.
Na střeše jsou červené tašky
a okna jsou modré, jak moje podrážky.
Dveře mají žlutá sklíčka,
jako barva od sluníčka.
Otevřeme dveře, tam je skříň
a hned vedle je kuchyň.
Kuchyně je hezká jako z pohádky,
o tom nebudou žádné hádky.
Chodba je čistá jak křišťál
a jdeme nahoru po schodech dál.
V ložnici manželská postel je,
můj pokoj je moc hezký, jé, je!
Miminko má v ložnici kolébku
a já mám v pokojíčku svou postýlku.
Těším se, až se v ní vyspím a sny krásné zdát se mi budou,
ať se nikdy nepotkám s noční můrou.

Ale teď musím do školy,
plnit si své úkoly.
Čeká mě čtvrtá třída,
bude mi v ní však chybět moje kamarádka Linda.
Máme tělocvik a matiku
a v tom vidím pana školníka na trávníku.
Nevím, jak se jmenuje,
ale vypadá, že hodný je.
Český jazyk mě baví a matematika taky,
po škole chodím k potoku a pozoruji raky.
Doma si napíšu úkoly
a nachystám si učení do školy.

Doufám, že takto bude můj život pokračovat dál,
jak jsem to odvyprávěla vám.
Nakonec se mi tu moc líbí
a dobře se tu bydlí!

Zprávy z kosmu

2. místo v kategorii poezie 4. – 5. třída
Jitka Stejskalová

Kosmonauti ve vesmíru,
nudějí se každou chvíli,
a tak píší milým ženám
černou tužkou na papíru.
Dopis se jim špatně píše,
je tu stav bez zemské tíže.
A wifina je všude slabá
šance dostat zprávu je tak chabá.

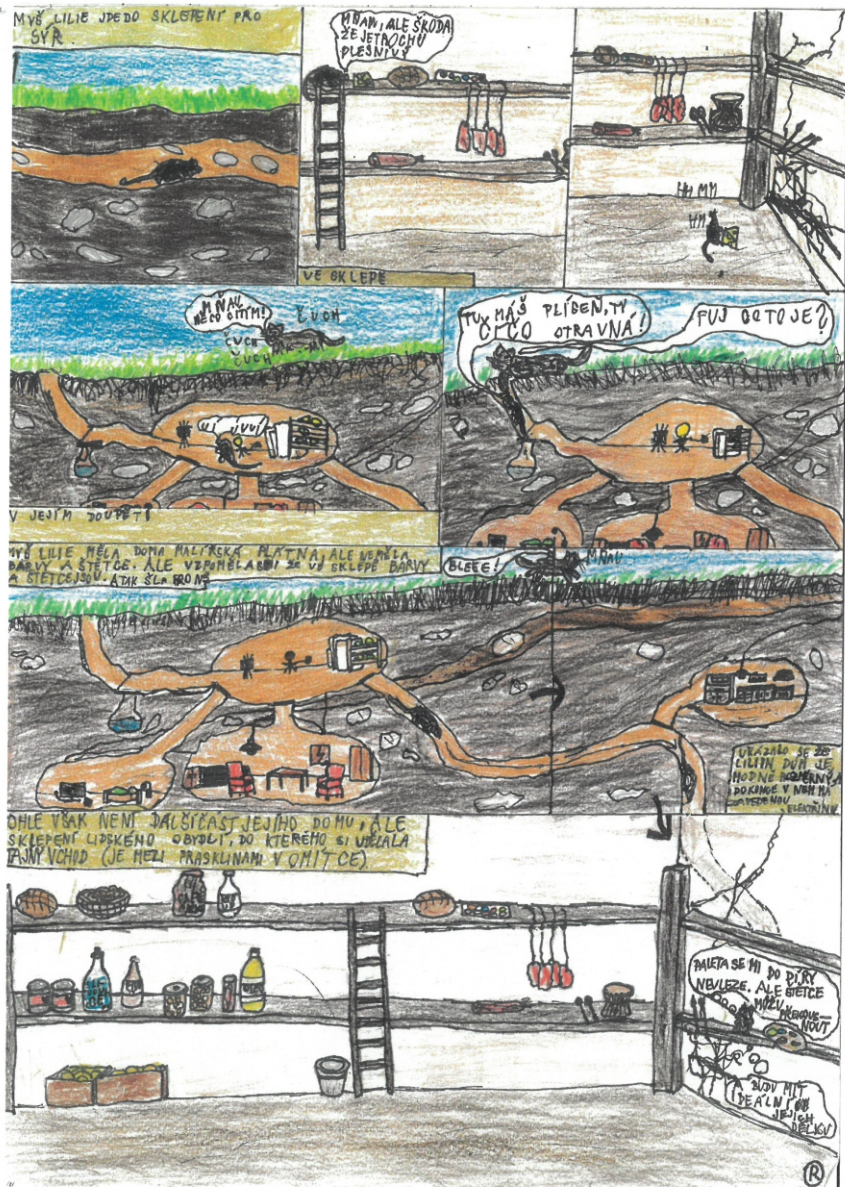
Milá ženo,
je tu krásně, kolem nás je spousta věcí,
mnohé popsat nejdou přeci.
Potkali jsme ufony,
vyměnili úklony.
Ufoni si říkají, co to za tři lidi přišli,
že mají divné vtipy,
a taky mají zvláštní zvyky.
Víš, že jsme byli na Marsu?
Svezli jsme se na vozíčku,
sopky a krátery máme v malíčku.

Martřani se dobře mají, nebáli se nás.
Řekli jsme jim nějaké vtipy,
a oni na to, že jsme celkem divní.
Smáli se dost divně,
pak chovali se agresivně.
Doted' nevím, co se stalo,
bylo z toho velké haló,
z vesmírných pranic
je mi celkem na nic.

Hezky se k nám nechovali,
přesto jsme jim odpustili.
Teď letíme na Venuši,
snad potěší naši duši.
Milá ženo, měj se hezky,
brzy budu zpátky z mé vesmírné
stezky,
čas tu velmi rychle letí,
pozdravuj ode mě děti.

Příběh myši Lili

1. místo v kategorii komiks 4. – 5. třída
Josef Dejmek, Matouš Duda

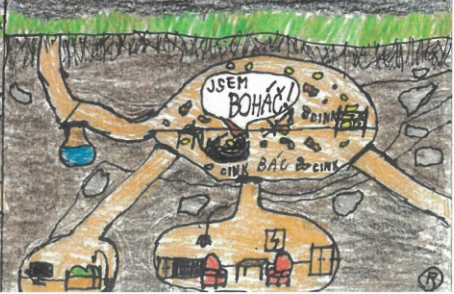

JEJÍM CÍLEM JE ZBOHATNOUT A
 JEŠTĚ K TOMU BYT SLAVNÁ A TO
 NEJENOM V JEJÍ VESNICE, ALE
 MINIMÁLNĚ V CELEM KRÁJÍ.
 ZATÍM NEMÁ ŽÁDNOU KONKURENCI,
 ALE PO DVOU TÝDNECH SE DO
 VESNICE PŘESTĚHUJE PROFESIONÁLNÍ
 MALÍŘKA.

JEJÍ OBRAZY MĚLY OBROVSKÝ ÚSPĚCH A
 DÍKY NIM SI VYDĚLALA CELÝ
 INTÉL PĚVĚZ.

.. A POHROMA PRO LILII PŘIŠLA. V PODOBE PROFESIONÁLNÍ MALÍRKY ANDY, KTERÁ JÍ POKAZILA A ZNIČILA JEJÍ KARIERU.

POZDĚJI

JMENUJE SE ANDA, JSEM PROFESIONÁLNÍ MALÍRKA A TO JSOU MOJE OBRAZY.
CHCE SI NĚKDO NĚJAKÝ OBRAZ KOUPIŤ?
KUPUJU!!
KUPUJU!!!
BUDE MOJE VELKÁ KARIERA VĚŘTE MI BĚŽE JAK OHEV VĚTRU

LILČA TĚDA NEVYPADÁ NEJLEPĚ, ALE MUSÍM UZNAT ŽE ANDA MÁ HEZKÉ OBRAZY.

ALE KDYŽ BUJOU CHÍT NĚJAKÝ OBRAZ VRÁTIT ... NEVRÁTÍM JIM JEJ

PODÍVAM SE DO SKLEPĚ, TŘEBA MĚ NĚCO NADĚJE.

VE SKLEPĚ

ABY NENĚLA BUDEN MOC VELIKÝ ...

HNED JAK SI BUDEN VYROBILA, ZAČALA CVIČIT

BUDEN
PENĚZ
NOVÁ KARIERA.

UDELÁM SI SOUV BUDEN

BUM BUM
TUK
TUK

V SÍNĚ NA OBCHODY A POVIDÁNÍ.

A TAK ZAČLY CVIČIT NA KONCERT.

• ZOE ALLIE BUDOU ZARÁVAT O JINÁ ŽE SE POSTAVILA NAVA SÍV NA KONCERT PRÁVĚ DONÍ JDOU LICIE SE ZOE HRAT.

AHOJ LILÍ.
AUKCE!
CAL ZOE
ZALOŽME KAPELU?
TAK JO, MŮŽEME JÍT KE MĚ DOMU CVIČIT.

LA LA
LA BUM DRNK
LA LA
BUM DRNK

TO JÁ TAKÉ
TO JSEM, TĚDA ZVĚŠŤUVA, KOLIK SI VYDĚLÁME

VYPRODÁNO, PRVNÍ KONCERT A OBROVSKÝ ÚSPĚCH, POKUD TO TAKHLE BUDE DALE, TAK BUJOU LILIE I ZOE MYSL MILIONÁŘI

... TAKOVÝ ÚSPĚCH SE MUSÍ OSLAVIT ...

... A TAKY ŽE TO OSLAVILY, ALE STÍM ALKOHOLEM TOU TROCHU PŘEHNÁLY..

TO BUDE PENĚZ
VĚŠNADHERA

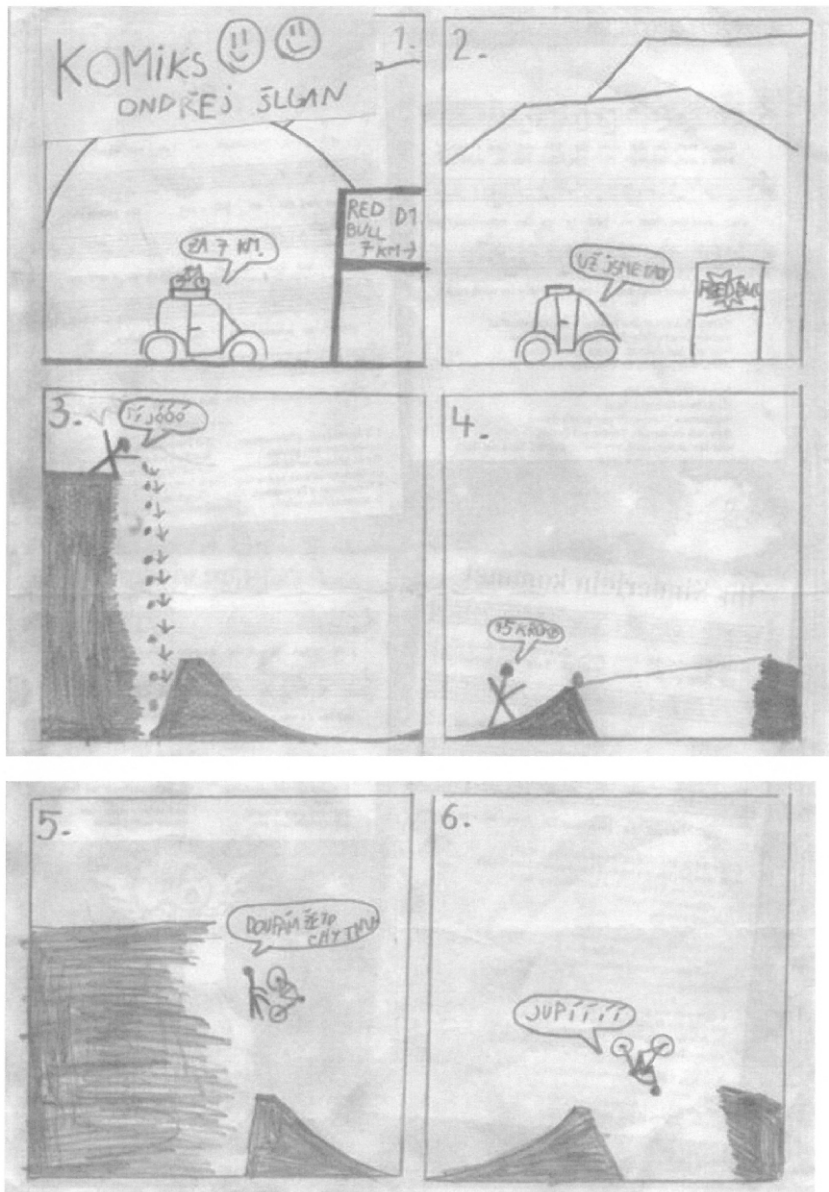
JÁ SE TAK TĚŠÍM NA TU OSLAVU
JÁ TAKY

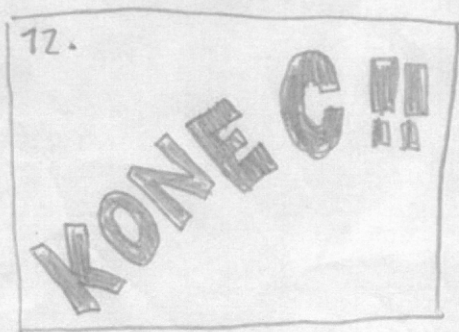
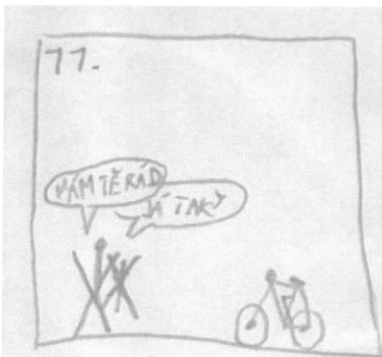
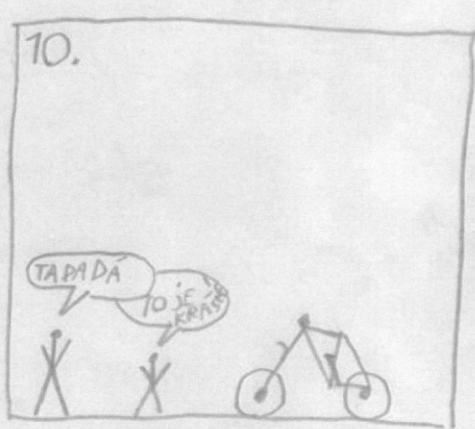
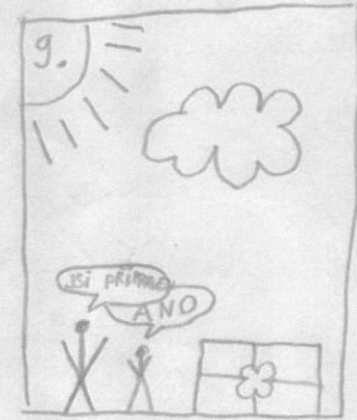
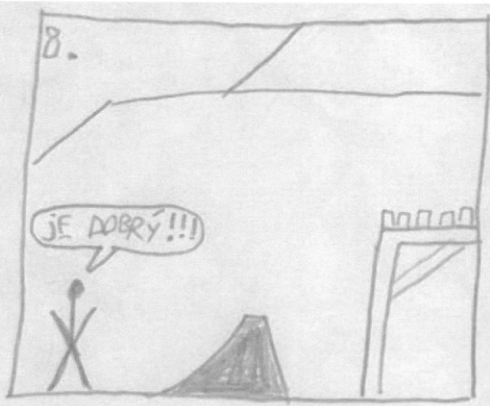
NA ŠDRAFI!
DAM SI VINKO
HI HI
VA AN!
HI HI

KONEC

Velký skok

3. místo v kategorii komiks 4. – 5. třída
Ondřej Šulgan

Odvaha

1. místo v kategorii próza 6. – 7. třída

Sára Posadová

Smutek, bolest a bezmoc – to byly pocity, které se ve mně mísily. Konečně jsem dorazila k domovním dveřím. Zašátrala jsem ve vybledlé tašce a kupodivu rychle nahmatala klíč. Naučeným pohybem ruky jsem otevřela a vešla do potměšilé chodby. Bylo ticho až na otevřené okno, ze kterého se ozývaly zvuky města. Vyšla jsem do nejvyššího patra domu. „Uf,“ oddechla jsem si námahou. Doma ještě nikdo nebyl. Rychle jsem se zbavila tašky a zaplula pod peřinu. V tu chvíli jsem už neudržela slzy.

Abych to nějak vysvětlila: tento rok se moje máma rozhodla, že se přestěhujeme. Její rozhodnutí jsem nikdy nechápala. Vždy se konala kvůli jejímu pohodlí. Byla tak sobecká a jediné, co proti mně vždycky vytasila, byl názor, že tam, kam jedeme, je lepší možnost vzdělání. Bohužel jsem proti ní byla bezmocná.

Základní škola Nad Loukami. Tam začíná můj jako z hororu vystřižený příběh. Brzy ráno jsem vstala, ihned se vrhla do skříně a začala hledat cokoli, cokoli, co bych si mohla vzít na sebe. Z mého krátkého růžového období jsem už dávno vyrostla, ale i tak mi moje máma stále kupovala věci pro malé holčičky. Byla to jedna z mála věcí, která ji velmi těšila. Vždy, když mi předávala nějakou sukýnku, celá se chvěla štěstím. Já se vždy křečovitě usmála a snažila se nedat najevo svou nechuť. „Jo!“ zvolala jsem oslavně. „Černé triko!“ Rychle jsem ho nasadila a vydala se do koupelny. Tam jsem si jen sčesala neposedné vlasy do culíku, přejela kartáčkem po svých lesklých zubech a už jsem otvírala dveře. Vtom se rozletěly dveře ložnice. „Vzala sis svačinu?“ „Jasně,“ a zmizela jsem za rohem. „A klíče máš?“ „Taky mám, ale potřebuju jít.“ „Jestli si ty klíče zapomeneš, já ti otvírat nebudu,“ zahulákala ještě na mě, ale to už jsem já byla pryč.

Po chvilce cesty se mi před očima začala rýsovat velká tmavá budova. ZŠ Nad Loukami přečetla jsem si v duchu. Můj nový začátek. „Ufff,“ naposledy jsem vydechla a vstoupila do prostorů nové školy. Najednou jakoby všichni zamrzli a dívali se na mě. Já jen odvrátila zrak a snažila se jim nekoukat do očí. Trochu mě to vyděsilo, ale svět je plný překážek, ne? „Dita Kubjánková?“ ozvalo se někde za mnou. „Ano, to jsem já,“ pronesla jsem tiše a otočila se za hlasem. „Už jsem tě očekávala,“ řekla starší paní a přistoupila ke mně. „Ovedu tě do třídy,“ nabídla se. „To bych byla moc ráda,“ odpověděla jsem. Vydaly jsme se

dlouhou, obrázky lemovanou, chodbou. Naše cesta proběhla beze slov a už jsme byly ve třídě. „Tak jsme tady, slečno,“ pronesla laskavě. Za normálních okolností bych slušně poděkovala, ale teď jsem stála před nejhlučnější třídou, kterou jsem kdy viděla. Rozpačité učitelce se lehce chvěly ruce a nezdálo se, že by třídu dokázala srovnat. Ale vzhled může klamat. Pokynula mi a já jsem se rozešla směrem k ní. „To bude dobrý,“ opakovala jsem si v hlavě, „už jen kousíček a jsem u ní.“ Když v tom jsem uslyšela šepot. „Hele, nová holka, spíš kostlivec,“ uchechtly se dvě poblíž sedící holky. Učitelka mě nasměrovala do nejzadnější lavice. Usedla jsem a hodina začala. Podle všeho jsme měli dějepis. Potom řekla: „Ale my o tobě nic nevíme, tak pojď a něco o sobě řekni.“ Ještě jednou jsem se na ni zděšeně podívala, jestli to myslí vážně. Kupodivu myslela. Po celém těle se mi šířila křeč, jakoby mě trefili šípem přímo do hrudi. Pomalu jsem se začala zvedat, až jsem se tyčila nad ostatními hlavami. Mírným krokem jsem vykročila, otočila se k ostatním. Až teď jsem si uvědomila, jak velká třída je. „Jmenuji se Dita, Dita Kubjánková,“ zasekla jsem se a odmlčela, přemýšlela, co říct. „Jen jednu větu,“ opakovala jsem si, „jen jednu, myslí, no tak!“ „Jestli nechceš, nemusíš pokračovat.“ Třída se jen uchechtla. V tom se ze mě vydralo hlasité „ne!“ Okamžitě jsem si dala ruku na ústa. Dokonce i třída ztichla. „Co jsem to udělala?“ ptala jsem se sama sebe. I učitelka se dívala zmateně. Nebo spíš našťavaně? To už celá třída vyprskla smíchy a u toho na mě ukazovali. Rozběhla jsem se k lavici a zasunula se pod ni, ale i tak se na mě všichni dívali.

Díky bohu se za chvíli ozvalo zvonění. Než by kdokoli stačil něco říct, vyběhla jsem a se zavrzáním dveří jsem byla pryč. Vlétla jsem na rušnou chodbu, minula pár ustaraných pohledů učitelů, otevřela těžké dřevěné dveře a konečně jsem se nadechla. Ještě jednou jsem se přesvědčila, že tu nikdo není. „Co to dělám?“ „Proč jsem tak divná?“ Ptala jsem se sama sebe. Najednou se rozletěly dveře. „Tak tady jsi,“ řekla posměšně nějaká tmavovlasá holka a za ní se objevili další, vyděšeně jsem sebou cukla. „Taková smůla, že se ti to stalo hned první den, že?“ ušklíbala se. Nevěděla jsem, co mám říct. „Co to máš na sobě?“ uchechtla se další. „Vypadáš děsně, přímo hrozně,“ dodala. Trefovaly se do mě jedna po druhé. Ale proč, nikomu jsem nic neudělala. Bezmocně jsem se tiskla ke zdi, nevěděla jsem, co dělat, měla jsem na krajíčku. Ta tmavovlasá se na mě ještě jednou podívala a s úsměvem na tváři všechny odešly. V místnosti jsem zbyla sama.

Tak už asi víte všechno. Noc byla pro mě dlouhá, krutá a moje máma se na mě ani nezašla podívat. Byla jsem jí jedno. Ráno mě vzbudilo hlasité zařinčení mého budíku, až jsem sebou leknutím trhla. „Už mlč,“ pronesla jsem na svůj budík rozespale a přitiskla jsem si polštář na hlavu. Nemohla jsem uvěřit, že tam musím zase. Tentokrát jsem se ke škole pomalu courala a na název pohlížela s nechutí. U třídy jsem byla rychle, ale dovnitř se mi dostávalo hůř. Nechtěla jsem tam, ale i tak jsem své nohy přesvědčovala, ať se hnou z místa. Konečně jsem zabrala za

kliku a vstoupila do třídy. Byla prázdná, až na několik holek, které jsem bohužel už znala. Hned, když jsem dosedla, zvedla se tlupa holek a jako smečka vlků připravená zaútočit se vydala ke mně. „Jen to ne,“ pomyslela jsem si a modlila se za příchod učitele. Najednou se opravdu otevřely dveře, ale učitel to nebyl... Zpoza dveří se vynořily knihy společně s malýma nožkami. „Kdo to je?“ pomyslela jsem si a v tu chvíli se vynořil drobný obličej s brýlemi a úsměvem. Když však uviděla ostatní holky, úsměv jí z obličeje zmizel. Zato jim se o to větší udělal. „Ahoj Miriam,“ posměšně se na ni jedna z nich podívala. Dívka jen sklopila oči k podlaze. „Ty mě ani nepozdravíš, anebo se jen bojíš? Co to máš za knihy?“ „Prosím nech je, Ello, stály docela dost,“ pronesla ustrašeně ta dívka. BUM! ozvalo se. V tu ránu byla dívka na zemi a se zvukným dopadem i její knihy. Nedokázala jsem se na to dívat, seděla jsem strnule v lavici a slyšela, jak dívka popotahuje. Možná jsem jí chtěla pomoci, ale strach mě přikoval k židli a zamknul moje ústa. Marně jsem se mu snažila vzdorovat, když tu najednou se mi vybavila vzpomínka, na kterou jsem už málem zapomněla. Byla s tátou, než odjel. Plakala jsem a ptala se ho, proč odjíždí tam, kde riskuje život. Klekl si ke mně a řekl: „Strach je mocný, někdy strašidelný, ale víš, co je horší?“ „Ne“ odpověděla jsem se vzlykotem. „Když přihlížíš někomu, kdo trpí. A věř, že ten má strach mnohem větší, takový, který si ani nedokáže představit. Prosím slib mi, že za takové se postavíš. Nebude to lehké, ale jsi silné děvče a já vím, že to dokážeš.“ Utřel mi slzy a objal mě. „Každý má někdy strach. I já, i ty, ale ty to určitě zvládneš, to mi věř.“ A s takovou taksy odešel a nikdy se už nevrátil zpět. Byl statečný. A já budu taky. Vstala jsem ze židle a bez zaváhání jsem se vydala k nim. Prostrčila jsem se mezi nimi, vytrhla Elle cizí brýle z rukou, ta mě jen s udiveným výrazem pozorovala. Pomohla jsem Miriam zvednout se ze země, podala jí brýle a stoupla si před ni. „Nevím, co tady předvádíte, ale není to hustý a ani nijak zajímavý. A ze všeho nejmíň to zajímá nás dvě. Takhle se síla nedokazuje“, napřáhla jsem k ní ruku a povzbudivě jsem na ni kývla. Miriam mi ji podala, společně jsme si prorazily cestu a statečně se vydaly k lavici.

Až když jsem dosedla, uvědomila jsem si, že jsem našla něco, co jsem dlouho hledala. Konečně jsem našla odvahu postavit se za sebe a dokonce i za někoho jiného. Ten hřejivý pocit, že by byl táta na mě pyšný, byl nejlepší zprávou toho dne. No co dne, spíš několika posledních let. Dokonce jsem z toho měla takovou radost, že jsem měla chuť to říct mámě. A to jsme si už hodně dlouho nepovídaly. Pomyslela jsem si, že až skončí škola, poběžím jí to říct domů. A v tom zazvonilo.

Dobrodružství v černém lese

2. místo v kategorii próza 6. – 7. třída

Berenika Farníková

Lily se probudila uprostřed temného lesa. „Co se stalo?“ ptala se v duchu. Pamatovala si jen, že byla na školním výletě ve skalách na Slovensku. Asi se ztratila a omdlela. Mezitím, co nad tím přemýšlela, si uvědomila, jaká je jí strašná zima. Už tu musela ležet hodiny. Věděla, že musí co nejdříve najít třídu. Avšak mělo to háček, kolem byla hustá mlha. Chtěla se zvednout, ale její tělo ji neposlouchalo, protože bylo zmrzlé. Postupně se Lily snažila rozhýbat všechny končetiny a pomalu se začala zvedat. Když se jí to konečně povedlo, zkusila jít. Šla pomalu, už asi hodinu, a pořád byla v husté pokrývce mlhy. Všechny stromy se jí zdály stejné. „Asi chodím v kruhu, protože není možné, aby se mlha aspoň trochu nerozpadala,“ říkala si.

Najednou těsně před sebou uviděla prudký sráz. Vtom jí projel mráz po zádech a srdce se jí rychle rozbušilo. Na druhé straně rokliny spatřila obrys velkého medvěda. Medvěd se díval dolů, pomalu obrátil hlavu a jeho rudé, krvežíznivé oči spočinuly přímo na ní. Lily ztuhla. Ve škole jim učitelé říkali, jak se mají v takové situaci zachovat, ale Lily na to všechno v tom strachu zapomněla. Zůstala jen stát, a aby toho nebylo málo, zaslechla vytí vlků.

Přestože se jí rozklepaly nohy, Lily se podařilo rozběhnout. Utíkala, jak nejrychleji mohla. Kousek za ní zašustilo listí a byly slyšet divné zvuky. „Pomoc!“ zakřičela, i když věděla, že ji stejně nikdo neuslyší. V tu chvíli jí to podklouzlo a Lily se skutálela z prudkého kopce dolů. Dopadla do velké peřiny sněhu s tváří nahoru. Vločky na ni padaly. Její myšlenky říkaly každá něco jiného: „Už to nemá smysl. Zůstaň ležet. Zvedni se!“ Lily nevěděla, co si o tom má myslet. Neměla sílu se zvednout, raději zůstala ležet a zavřela oči.

Najednou ucítila, jak na její hrudník něco dopadlo. Otevřela oči a nad sebou spatřila sněhově bílého čápa. Byl kousek nad ní a díval se, jako kdyby na ni čekal. Lily se podívala na svůj hrudník. Ležel tam dopis. Pomalu ho začala otevírat. Stálo tam: Nikdy nejsi doopravdy sama. Poznáváva svůj rukopis. Byla to věta z jejího vymyšleného příběhu, který napsala před týdnem. Čáp se na ni upřeně díval, jakoby čekal, až to Lily dojde. Když se Lily nad tou větou zamyslela, zahřála ji na duši. „Tohle byla ta nejlepší zpráva, jakou jsem kdy dostala!“ pomyslela si.

Po chvíli jí čáp pokynul, aby šla za ním. Nějakou dobu jí trvalo, než se zvedla. Čáp byl však trpělivý, nevadilo mu na ni čekat. Jakmile vstala, rozletěl se. Šla za ním. Letěl pomalu a neustále se ohlížel, jestli mu Lily stačí. Vtom se napravo od ní pohnul keř. Vykoukl z něj medvěd a vrhl se na ni. Uskočila, ale protože jí to uklouzlo, skončila zase na zemi. Čáp se Lily podíval přímo do očí

a ona si hned uvědomila: „Nikdy nejsem doopravdy sama.“ Ta věta ji povzbudila. Sebevědomě se podívala na medvěda. Najednou začal medvěd ustupovat, jako by ho bolelo být blízko u ní. Postupně, krůček po krůčku, šel medvěd dozadu, až se rozutekl do tmavého lesa.

Z ničeho nic se mlha začala vzdalovat, obloha se rozjasnila. Lily uslyšela čápův hlas: „Zavři oči...“ Poslechla ho. Za okamžik ucítila, že už nohama nestojí na zemi, ale je ve vzduchu. Čáp ji někam odnášel. S příjemným pocitem vnímala, jak jí ve studeném vzduchu vlají vlasy. „Je to skvělé!“ zavolala do prázdna. Neodvážila se však otevřít oči, protože se velmi bála výšek. Po nějaké době ucítila, že už neletí, ale padá. Ačkoli se bála, nedala to nijak najevo.

Dopadla do vody. „Asi jsem někde v jezeře,“ pomyslela si. Pomaličku se odvážila otevřít oči. Byla na zahradě u jejich domu v bazénu. Nemohl to být sen, protože na sobě měla stejné oblečení, ve kterém zažila předchozí dobrodružství. Navíc na střeše uviděla čápa, jak se na ni hrdě dívá. Lily mu poděkovala, ale neodpověděl jí. Jen po chvílce odletěl...

Nový kamarád

3. místo v kategorii próza 6. – 7. třída

Helena Pham

Jednoho sobotního slunečného rána jsem vstala z postele a byla jsem strašně unavená, i když bylo krásně. Tak jsem se převlékla a šla do kuchyně na snídani. Rodiče byli v práci a bratr se chystal jít ven s kamarády. Tolik jsem mu záviděla, že nějaké má a já nemám nikoho, s kým bych se mohla bavit. Po snídani jsem se rozhodla, že se půjdu projít do lesa, protože mě to doma nudilo. Ptáčci vesele zpívali a lesem krásně prosvítalo slunko. V lese jsem se procházela tak necelou hodinu, až jsem narazila na zvířecí stopy. Zajímalo mě, co by to mohlo být. Šla jsem po stopách dál, když vtom jsem najednou slyšela nějaké zvuky. Malinko jsem se lekla, protože jsem si myslela, že to jsou medvědi. Třeba mládě s jeho matkou. Šla jsem po zvuku, krůček po krůčku, dokud jsem nebyla za velkým stromem, který by mě kryl. „Pořád tam jsou, úplně je cítím,“ řekla jsem si v duchu. Už jsem chtěla vykouknout, abych se ujistila, jestli tam ještě jsou, ale nemohla jsem. Prostě ne. Co když mě uvidí? A ještě hůř, co když mě teď už máma medvědice cítí a už si jdou pro mě? To snad ne, já jsem věděla, že nemám chodit po těch stopách. Co jsem to jen provedla? Nevěděla jsem, co mám dělat, protože i kdybych utekla, tak stejně by mě dohonili, a kdybych zůstala, tak mě pak sežerou. Takže dřív nebo později budu mrtvá!

Zpanikařila jsem a zůstala stát na místě. Za pár chvil jsem se konečně podívala, jestli tam ještě jsou. Před sebou jsem viděla jen stromy. Ufff. Strašně se mi ulevilo. Dobrá zpráva, že sežrána nikým nebudu. Najednou v keři něco zašustělo. To přece nemůže být to medvídek, ten keř byl na něho moc malý. Vtom něco z keře vylezlo. Bože. Tak teď jsem se fakt lekla. To stvoření nebo jak to mám nazvat, bylo hodně malé. Přiblížila jsem se, abych zjistila, co to je. Bylo to hnědé a trochu smrdělo. Ale co nesmím zapomenout, že bylo tak špinavé, že by člověk nepoznal, co to je. Zamyslela jsem se. Už vím, proč mě to nenapadlo už dřív? Je to štěně. Zdálo se, že nemohlo chodit na jednu nožku. Vzala jsem ho do náruče a opatrně ho vzala domů, abych ho umyla. Nechápu, jak mohl někdo nechat tak roztomilé štěňátko samotné v lese. „Kde máš svého páníčka?“ zeptala jsem se. Místo odpovědi se na mně podíval svýma hezkýma očičkama, jako by chtělo říct „Já nevím“. „Ty musíš umírat hladem,“ řekla jsem. Dala jsem mu vodu do misky a rychle šla koupit jídlo pro psy. Večer jsem ho nechala spát ve velké krabici. Rodičům to nevadilo a já jsem byla překvapená, že jim to bylo jedno. Ale říkali, že do dvou měsíců se musí najít jeho páníček nebo půjde do útulku. Do dvou měsíců?! A já myslela, že už si ho můžu nechat navždy. No nic, aspoň něco. Budu se konečně s někým bavit. Další den jsem rozvěsila po městě papíry, že se našel pes. Šla jsem pak s ním na veterinu, abych zjistila, co má s tlapkou. Bohužel tam bude muset zůstat jeden až dva týdny, pokud chci, aby se uzdravil. S kým si budu hrát? Tak ho budu aspoň navštěvovat.

Těch prvních pár dnů s ním bylo super. Krásně jsem se bavila. Blížily se mé narozeniny a já si přála jediné a to, abych dostala to štěňátko. Už taky vím, jak by se mohlo jmenovat. Třeba Quido. Na den narozenin jsem dostala oblečení, čokoládu a věci do školy, ale štěně nikde. No nic, snad někdy jindy. Oslavu jsem si užila a dort byl výborný. Druhý den rodiče řekli, ať jdu do kuchyně a tam byla nějaká velká krabice. Je to velký plyšák? Vypadalo to tak. Byla zavázaná mou oblíbenou modrou stuhou. Že by to byl další dárek, jen mi ho zapomněli dát? To bych mohla čekat, dělají mi to skoro pořád, protože na mě nemají moc času. Otevřela jsem krabici, ať už to bylo cokoliv. První, co jsem viděla nebo spíše slyšela, bylo: „Haf!“ Počkat, počkat. Slyšela jsem dobře? Podívala jsem se tam a uviděla něco hnědého. To snad ne! Vždyť to je Quido! Začala jsem skákat radostí a objímat a děkovat rodičům.

Od té doby se mi změnil nejen den, ale i život. Už jsem si měla s kým hrát a byla jsem tak šťastná. V ten den už jsem nechtěla být s nikým jiným než jen s ním. Prostě jen já a můj nový nejlepší kamarád.

Dobrá zpráva

2. místo v kategorii poezie 6. – 7. třída
Petr Marek

Víte, co je dneska v právu,
říkat lidem dobrou zprávu!
Je to lepší nežli zlou,
povězte mi taky svou.

Bohužel dnes v televizi,
krize střídá další krizi.
Proto prosím vážení,
vypněte ji raději.

A kde vzít ty dobré zprávy?
Bavte se víc s kamarády,
choďte více po lese,
a tam krásně je přece.

Máme přece krásnou zemi,
a v ní spoustu dobrých zpráv!
Je tu spoustu dobrých lidí,
stačí se jen podívat.

A, že Češi šikovní jsou,
o tom není pochyby.
Slavná jména světem znějí,
vzpomenu si za chvíli.

Dvořák, Čapek, Mucha, Gott,
dělali nám vždy radost.
Taky žili v různé době,
a radost vždy našli v sobě.

Proto naučme se taky,
zvítězit vždy nad rozpaky.
A pak i před našimi zraky
začnou se dít zázraky.

Jak mi dobrá zpráva změnila den

3. místo v kategorii poezie 6. – 7. třída
Kristýna Brňovjáková

Ráno vstanu z postele,
poskočím si vesele.
Máš tu dobrou snídani,
slyším mamky zvolání.

Po snídani do školy.
Mám hotové úkoly,
je to dobrý pocit,
nemusím nic řešit.

Autobus na čas přijel,
na zelenou vždycky projel,
což je pro mě dobrá zpráva,
nebolí mě z cesty hlava.

Ve škole kamarádi čekají,
úsměv na tváři hned mají.
Pojedeme na výlet!
Začali hned na mě kvílet.

Brzy potom z češtiny,
jako žák jeden jediný,
dostala jsem dobrou známku
za napsání pěti článků.

Po obědě hned,
musím rychle domů jet.
Jezdím totiž na koni,
dostala jsem svého vloni.

Trénink má mít pravidelný,
jinak potom zlobí velmi.
Dnes však jezdí zodpovědně,
mé pokyny plní věrně.

Večer dělám úkoly,
zadané jsou ze školy.
Mamka chystá večeři,
své milované dceři.

Po skvělém dni hned jdu spát,
dobré sny si nechám zdát.
Těším se na další den,
doufám, bude dobrý jen.

Dobrych zpráv dnes bylo dost,
stačí mít jen radost,
změní se vše kolem nás
i když je venku zrovna mráz.

Nejdelší východ slunce

2. místo v kategorii komiks 6. – 7. třída
Eva Bahnerová, Veronika Jurčová

Hugovi rodiče se rozvedli, když byl ještě malý, jeho otec se odstěhoval na Kubu.

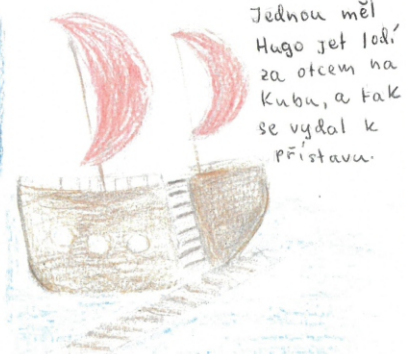
1.

Bydlel s matkou a většinou o prázdninách jezdil za otcem do domu na klidném, hezkém místě. U matky to měl taky rádi, ale u otce více, protože tam měl svůj kld.

Ve škole neměl moc kamarádů, protože se s nikým moc nebalil, a byl hodně tichý.

Jednou měl Hugo jet lodí za otcem na Kubu, a tak se vydal k přístavu.

V přístavu bylo moc lidí: „Bál jsem se, že nestihnou nastoupit.“ Naštěstí to stihnul.

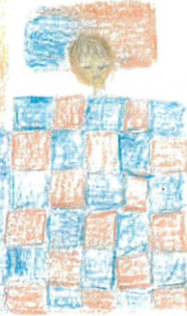

Nastoupil na loď a šel se podívat do své kajuty, která byla malá, ale jemu stačila.

2.

Když se Hugo
vyhálil, šel se
podívat na západ
slunce.

Po západu
slunce se vrazil
do pokoje a za
chvilky z únavy
usnul.

Ráno přijela loď do
přístavu a nastoupili
noví lidé. Do vedlejšího
pokoje se někdo nastě-
hoval.

102
I když je Hugo introvert,
rozhodl se s ním
seznámit a zjistit,
že si s ním
rozumí, zjistil,
že se jme-
nove Eda.

Večer na lodi byla
nějaká akce, a tak
se rozhodli, že tam
s Edou půjdou.

Když Eda
odešel pro pití,
do Huga někdo
vrazil a on
spadl z lodi.

Když se Eda
vrátil, uviděl
Huga ve vodě.

Hugo si vlezl do krahý,
když vtom uslyšel, jak
Eda křičí: „Neboj, já se
vrátím!“

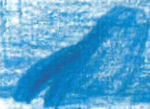
Lekl se, ale když začalo
vycházet slunce, až se
tolik nebal, věděl, že se
pro něj vrátí.

Hugo viděl, jak loď odplouval,
nastěsti Eda našel
na chodbě plavací
hran a běžel
zpátky k Hugu.

Všude bylo
úplně ticho,
šly slyšet jenom
vlny a vítr,
když vtom Hugo
a nohy něco
učít.

Po dlouhém dni uviděl
dálce loď. Byl tak šťast-
ný, byla to nejlepší
zpráva, že ještě je
žít.

Přijde den

1. místo v kategorii próza 8. – 9. třída
Eliška Šťastná

Kolikrát za den mám pocit, že plně vnímám okolí, a přece si vždy uvědomím, jak moc jsem celou svou mysl ponořená do snu. Znáte takové ty momenty, kdy celý váš mozek vypne? A to se mi stává nejméně pětkrát za den, při poslechu výkladu ve škole, při tanci, povídání s kamarády. Jako by někdo lusknutím prstu odvolal mou mysl z reality do jiné dimenze, kde jsem jen sama se vším, co mi v tu chvíli straší v hlavě. Většinou ještě pod tím zní nějaká melodie.

Dnes není škola, ani žádné kroužky. Z postele vstávám celá rozlámaná, cítím se jako hrnek, který někdo hodil na zem. Musím posbírat všechny své střípky, abych byla schopná ten den vůbec fungovat. Dojdu si pro mobil, napojím sluchátka a nechám se obklopit hudbou. Kéž bych všechno mohla hodit za hlavu.

Studium však čeká přímo na mém stole. Kupí se tam učebnice, v telefonu připomínky všech testů čekajících na mě příští týden. Co kdybych se na učení pro jednu vykašlala? Co kdybych si pro jednu víc užila? Ne, naposledy jsem se po takovém „užitém dni“ složila. Doteď ani nemám všechny písemky dopsané!

Chtěla bych něco sníst, něco většího než jen jednu sušenku, již do sebe málem nenacpu. Ve stresu nejsem schopná jíst ani pít, a právě nyní už to neovládám. Deadline odevzdání čtenářského deníku, projekt do biologie, prezentace do výtvarky, test z chemie, písemka z matematiky, editování videa do zušky ... Všichni známe tisíce metafor, které přirovnávají úkoly a práci ke kamenům, jež neseme na zádech. Nesouhlasím s nimi, protože, jsou-li to kameny, můžeme je jednoduše bez postihu zahodit pryč, ale pokud z vyjmenovaného listu cokoliv vynechám, bude mě čekat následek.

Neřeš to, *** na učení, jdi spát! Slyším tahle slova od přátel téměř každický den, jenže představují něco, co nikdy nedokážu. Vždy musím mít vše splněné, dokončené.

Horký hrnek čaje mě hřeje do prokřehlých dlaní, na stole leží kniha, kterou bych si chtěla za víkend dočíst a já jen přemýšlím nad vším, co musím stihnout. Fouknu do husté páry stoupající vzhůru, až se přízračná mlha rozplyne do prostoru.

Funguje to i na myšlenky?

Do mobilu si roztřídím sobotu do škatulek, dopiju čaj a usednu za počítač. Prvních třicet minut hodlám jenom psát. Cink – YouTube, cink – zpráva, cink – Instagram. Najednou se půl hodina smrškla na čtvrtinu. Do háje, s takovou budu zaostávat za plánem! Přeskočme z bodu jedna rovnou na dva, test je důležitější než datlování další kapitoly. Otevřu sešit, podtrhám si podstatné informace, čtu si

je dokola a dokola. Už nemůžu, pojďme na bod tři – zaběhat si, na tom snad nic pokazit nezvládnou, navíc venku nemám wifi.

Přepojím sluchátka z počítače do telefonu, zařadím skladbu a vysprintuji z domu. Sprint mi jde, na dlouhé tratě moc nejsem. Hecující hudba, řvoucí do mých ubohých uší, představuje jednu z možností, jak utíkám realitě. Dalšími dveřmi jsou knihy, nebo fyzické vyčerpání – tanec, cvičení, cokoliv výměnou za ticho v hlavě.

Ticho.

Něco, čeho se v poslední době nikomu nedostává.

Přijďme si osamoceni, přijďme si jako největší trosky, ubrečená děvka.

V rozhovoru s blízkými přáteli poznáváme, že sami vůbec nejsme.

Jedeme v tom společně.

Trápíme se.

Radujeme se.

Naříkáme potichu do dlaní...

„Opravdu jsi v pořádku, Oly?“ zazní z mobilu otázka. S kamarádkou si voláme asi už hodinu, a jde o jedinou dobu, kdy nesložím hlavu mezi kolena. Smály jsme se i těm nejhlupejším vtipům. Když jsem smutná, směju se dvakrát hlasitěji. Přemyslím, jestli tohle není právě způsob, jakým kluci odbourávají svoje problémy, protože někdy se začnou prostě chechtat na celou třídu bez jediného zjevného důvodu.

„Ne, nejsem. Je toho už moc,“ přiznám.

„Čeho?“ Čeho? No všeho! Prostě všeho. Emocí, úkolů, strachů, starostí...

Na dveře pokoje zaklepe mamka s upozorněním, že je čas jít spát.

„Promiň, budu muset končit,“ vymluvím se.

„V pohodě.“ Ne to není v pohodě, zeptej se mě proč! Bav se se mnou dál!

„Ahoj!“

„Ahoj Morgan“ zamumlám a típnu to. Záleží ti vůbec na mě?

Ležím v posteli, v mysli zmatek. Víří ve mně tolik pocitů. Přetočím se na bok, stáhnou si přes sebe peřinu. Fantazírui. Vymysli si příběh a žij v něm. Usni.

Stála jsem na břehu řeky a sledovala, jak se ve vodě míhaly zlaté záblesky ryb plavoucích proti proudu. Všechny zářily jako malé hvězdy spadlé z oblohy na zem. Klekla jsem si do trávy, na holých nohou mě zastudily kapky ranní rosy. Ponořila jsem jednu ruku do vody, prvně to trochu zastudilo, potom se mi však o konečky prstů otřela jedna z rybek. Pod tím dotykem se všechn chlad vytratil.

„Zapomeň na to, že je vytáhneš!“ ozvalo se za mnou. Otočím se. Ruka mi samovolně vyletí z vody, jako bych se najednou popálila.

„Do háje! Vystrašil si je!“

A pak najednou vypadnu ze svých myšlenek. Nevím, kdo na mě mluvil, nevím, proč se mi v hlavě vybavily ty zlaté ryby. Chtěla bych se tam vrátit a zjistit odpovědi na svoje otázky, avšak nejde to. Prostě nejde. Něco mě pokaždé vyhodí z mé představy, stáhne zpátky do skutečností. Pokusím se vcítit do celé

situace znovu, jenže neúspěšně.

Stejně, kdo by na mě mohl promluvit? Netuším.

Vezmu znovu do ruky mobil, otevřu Instagram a začnu scrollovat reels. Jedno krátké video za druhým. Za pět minut mě bolí oči ze zářící obrazovky, ani si nepamatuju, na co jsem se vlastně dívala. Zkusím si místo toho otevřít e-reading, pár stránek a mám dost.

Uspím telefon. Znovu zavřu oči.

Ovšem můj mozek někde ze zapadlých koutů mého podvědomí začne vyhrabávat trapné momenty, které se mi kdy staly, chvíle, u kterých bych chtěla, aby skončily jinak. Posmívá se mi má vlastní mysl? Posmívá se mi, jak jsem neschopná, hloupá, nemotorná... Do očí se mi nahrnou slzy. Skroutím se na bok ke zdi, čelem se o ni opírám, protože příjemně chladí. Zmraz je. Zmraz všechny moje vzpomínky! Obejmu pevně polštář, až ho drtím ve svém sevření. Nemá to smysl. Nic nemá smysl.

Nebreč, huso blbá. Vůbec to nevypadá hezky.

Nemohu konečně usnout prosím?

Haha. Zapomeň!

Rychle se posadím do sedu, až pode mnou zavrže postel. Kašlu na to, dneska zase neusnu! A jestli ano, tak leda na dvě hodiny, abych se pak znovu probudila po nějaké hrozně noční můře. Ze stolu seberu jeden ze svých deníků a začnu psát další z tisíce smutných básniček.

Mám jich skutečně hodně, ale ve škole jsem o nich nikomu neřekla. Všechny jsou hrozně pesimistické... První řádek, druhý, třetí. Rýmy a, a, b, b. Krátké šestiverší, které se mi vytvořilo před očima na papíře, ze mě vysává všechny emoce jako houba. Stejně to mám se psaním příběhů. Jako bych vyždímala ze sebe všechny pocity, problémy a radosti v podobě černého inkoustu na papíře. Když s psaním většinou skončím, přijdu si prázdná jako vakuum.

Zkusím napsat Morgan, jestli se mi náhodou neozve... jenže ona většinou touhle dobou spí...

Sama. Přijdu si tak hrozně sama.

A takhle pojmenuju vzniklou báseň: Samota.

Stojíš tu sám, na kraji světa,
v dáli zříš jen skomíravá světla.
To město v plamenech se zmítá
a tobě konečně svítá,
že přežil jsi jako jediný,
dochází ti, jak život je pomíjivý.

Začnu psát další: Zmučený anděl.

Tak do ohňů pekel svržen z nebe byl,
aby mezi hříšníky sám anděl žil.
V řetězech spoutaná zlatá křídla,
tak naděje v únik z klece shnila.

Nevzlétne už více k obloze modravé.
Křídla mu uříznou, a pírká zlatavé
v prach shořet v ohni nechají.

Realita, tíha života. Ta mi teď řeže moje křídla. Někdy se i v hodině ve škole z ničeho nic rozbřečím, a většina lidí se ptá: Co se stalo? Nic, nemusí se stát nic. Stačí si jenom připomenout, kolik nás toho ještě čeká, kolik budeme ještě muset protrpět, abychom se dostali ke konci, kdy stejně umřeme. Vidím všechno černě, až moc černě.

„Musíš žít pro hezké vzpomínky...“ řekla mi Morgan v jedné z našich hlasovek.

„Jenže i ze mě bude jednou jen hezká vzpomínka. A na vzpomínky se zapomíná,“ odpověděla jsem jí.

Poslední, co si pamatuji, je papír s básničkami.

„Do háje! Vystrašil si je!“ Podívá se na mě skeptickým pohledem. Má rozčuchané černé vlasy, které mu trčí všude kolem hlavy, na nose možná pár pih, štíhlá vysoká postava. Upíral na mě rozjařené modré oči s nezdravým zájmem.

„Kdo jsi?“ zeptala jsem se.

„Na tom nezáleží,“ odbude mně.

„Proč?“ Žádná odpověď. Přišel ke mně, posadil se do trávy a ponořil nohy i v botech do vody.

„Co to děláš?!“ vyhrknu. Zbláznil se? Zbláznila jsem se já? Vždyť kdybych něco takového udělala... Co by se stalo? Seřvali by mě rodiče? Nejspíš jo. Ale co dalšího by mi hrozilo?

„Užívám si života,“ ušklíbne se. Očividně mu nezáleží na zničených botech celých od bahna, o něž se mu právě začaly otírat zlaté ryby, které jsem předtím pozorovala. Na moment se zamyslím nad podivností celé situace, protože v životě jsem spontánně nemluvila s nikým cizím. Vlastně nedokážu občas mluvit důvěrně ani se známými lidmi. Dlouho nad tím neuvažuju, po vzoru kluka ponořím nohy do proudu řeky.

Prvně nevnímám nic, jenom očekávám, až se mi chlad zakousne do kůže a ucítím, jak se mi ponožky lepí na nohy. Voda však nestudí, ale hřeje.

„Bože, tohle jsem potřebovala!“ lehnu si do trávy. Hlasitě se zasměju. „Kdo jsi? Kde jsme?“ Kluk mezi prsty promne stéblo trávy, která pod jeho dotekem zežloutne, a pak zčerná. Leknu se, když se natáhne po mojí ruce.

„Jsme tam, kde je všechno možné,“ řekne potichu. Přejede po mé dlani a s jeho dotekem se mi na tom místě vytvoří nová zlatá čára. Zlatá? Jak...? „Nevěříš mi,“ povytáhne posměšně koutek úst, „Nevadí. Mám pro tebe však jednu otázku. Kdybys mohla chtít cokoli, skutečně cokoli, co by to bylo?“

„Svobodu,“ odpovím bez rozmyšlení. „Nechci se jen učit, nebo v noci zbytečně bdít, přestože potřebuji spát.“

„Vždyť tu už máš,“ namítne. „Jen si sundej ty řetězy, které sis nasadila. Zahod je! Žij.“

Ráno mi oknem zasvítí první paprsky a já si uvědomím, že jsem nakonec skutečně usnula. Sice s papírem na hlavě, propiskou zapadlou za polštářem, totálně rozčuchanými vlasy, ovšem pořád se to počítá.

Navleču na sebe svoje oblíbené rifle, hnědý triko, sbalím aktovku, seberu zelenou bundu s několika zipy a zamírím na autobus. Jakmile nasednu, vystrachám z tašky sluchátka a poslouchám písničky.

Od autobusového nádraží do školy je to ještě patnáct minut chůze. Chvilí přemýšlím nad tím, o čem se mi v noci zdálo. Nezaleží, kdo byl ten kluk, stejně mě spíše zaujala jeho slova. Prý svoji svobodu už mám, jen musím... musím se odvázat. Zapomenout na všechno, čím mě zahrnují ve škole, čím sama sebe úkolují, a věnovat se věcem, co mě naplňují. Je to vážně tak jednoduché?

Po cestě potkávám Morgan, sundám si sluchátka a potichu se propíližím kolem několika lidí, snažím se, aby si mě nevšimla.

„Ahoj!“ vykřiknu schválně nahlas, když se objevím vedle ní.

„Moc vtipné, ale už jsem si na tvoje výpady zvykla,“ zkonstatuje s úsměvem.

„Promiň, nedokážu si to odpustit,“ pokrčím rameny.

„Tú eres muy tonto,“ zamumlá španělsky: Jsi velmi hloupá.

„Du bist sehr dumm,“ oplatím jí to německy.

Do školy dojdeme společně. Tam na nás čeká zbytek party, drží nám místa v čestné první lavici a utahují si z nás, že jsme dorazily pozdě. Baví mě jejich poznámky, například se někdo v zemáku zmíní o známém italském městě a Morgan zvolá: „Áha, tam byla moje babička!“ Nebo jsme v dějepise probírali založení Československé republiky, paní učitelka několikrát vyzdvihovala, že Masaryk, Beneš i Štefánik byli na takové cestování po světě už dost staří a Jana prohlásila: „Tak to vidíte holky! Až budeme v důchodu, založíme republiku, abychom byly cool. Máte čas v sobotu za padesát let?“

Pro tohle se v životě vyplatí přetrpět i nejhorší okamžiky. Vždycky přijde další den, sice v něčem bude smutný a ubrečený, ale také plný vtípků, pošťuchování a přátel.

Přijde den.

A ten den může být tisíckrát lepší, než předchozí.

Proto se nevzdávám, proto vyžídám špatné zážitky na papír, aby ve mně zůstalo místo pro ty dobré.

Proto se mi možná jednou podaří odhodit pouta, která jsem si nasadila...

Konečně konec

2. místo v kategorii próza 8. – 9. třída
Emil Andrys

Už zase sedím v koupelně na chladné zemi. Kolem mě je samá zelená a bílá, ale přes slzy v očích, nedokážu rozpoznat ani tvary. „Proč? Proč jsem pořád tu?“ vykřikl jsem nahlas. „Nemusím tu vůbec být. Proč nespáchám sebevraždu?“ pošeptal jsem.

V záchvatu vzteku, smutku a stresu jsem otevřel velkou bílou skříň, která byla vedle mě. Když jsem otevíral skříň, napadlo mě, že bych našel nůžky a podřezal žíly, abych se uklidnil.

Vzal jsem nůžky do pravé ruky a pomalu jsem si řezal levou ruku. Tolik červeného zlata jsem už dlouho neviděl téct. Uvědomoval jsem si, že to není v pořádku, ale natolik mě to uspokojovalo, že jsem nemohl přestat. Po pár říznutí mi moje uspokojování nestačilo a potřeboval jsem víc. Když jsem si pomalu prohlížel ruku, v mé hlavě se najednou ozvalo: „Co to dělám?!“

Najednou z mojí pravé ruky vypadly nůžky od krve, které dopadly na zem a rozpadly se na dvě části. S údivem jsem se díval, na to jak celá podlaha byla od krve. Ani jsem si neuvědomil, že ta krev bude na mně.

Postavil jsem se a podíval se do zrcadla. Kolik krve bylo na mně! Pořádně jsem se podíval do zrcadla. Sám jsem věděl, že to není v pořádku, ale byla to jako droga. Přemýšlel jsem, jestli dále budu pokračovat.

Natolik mě to bavilo, že jsem si neuvědomil kolik je hodin. Ve stresu jsem uklidil koupelnu od krve, setřel rány, schoval nůžky k sobě a hledal čisté pyžamo. Než jsem se chystal jít spát, převlékl jsem si krvavé pyžamo a zase jsem se podíval do zrcadla. Nejsem nějak moc tlustý? Věděl jsem, že něco není v pořádku, ale nic jsem neuměl udělat. Připadal jsem si k ničemu.

Přišel čas spánku, pomalu a potichu jsem šel k posteli, abych nevzbudil rodiče. Pomalu jsem si lehnul do postele. Opíral jsem se o svou pořezanou ruku. Bolest, která z ní vystřelovala, byla bolestivá, ale mě uspokojovala. Byl to vlastně příjemný pocit.

Na druhý den jsem musel do školy, bál jsem se, jestli si toho někdo všimne. Stále to bolelo. Měl jsem smíšené pocity. Převládá strach, deprese a smutek.

Přišla matika a my jsme psali test. Vůbec jsem se na to neučil, ale nebyl jsem záhadným způsobem ve stresu. Nevěděl jsem, co mám dělat. Vůbec mi to nepřišlo normální, ale zároveň ano. Začala pátá hodina a teror začal. Učitel rozdal papíry a mě popadl pocit úzkosti. Skoro jsem nemohl ani psát. Věděl jsem, že když budu mít špatnou známku, budu se zase moc učit, kvůli rodičům, a navíc budu mít úzkosti.

Poprosil jsem učitele, abych si mohl odskočit na záchod. Napadlo mě, že bych

si mohl na záchodech podřezat žíly na nohou. Učitel souhlasil, že si můžu odskočit během testu, ale zdůraznil, že musím být hned zpátky.

Našel jsem si nenápadně nůžky, které jsem si ten večer dal do tašky. Dal jsem si je opatrně do kapsy, aby mě nikdo neviděl.

Po chodbě jsem šel pomalu k záchodům. Už jsem se na ten pocit zase těšil, celé ráno jsem na to myslel. A teď nastala ta vhodná chvíle.

Na záchodech jsem se zavřel do kabinky. Sedl jsem si na chladnou zem. A pomalu jsem si vyhrnul kalhoty od kotníku až po stehno. Klepal jsem se, ale moje závislost byla větší.

Vytáhnul jsem jednu část nůžek z kapsy. Vyhledal jsem krásné místo, které by nebylo vidět. Pomalu jsem řezal vedle mých strií. Nejprve čáry, kosočtverce a nakonec pentagramy.

Pocit mě zase uspokojoval natolik, že jsem přestat vnímat reálný svět.

Z ničeho nic se na chodbách ozvalo moje jméno. „Olivero!“. Polekal jsem se do té míry, že jsem si udělal jednu hlubokou ránu navíc, která mi, ale nevadila. Bolest byla silná a uspokojující. Rychle jsem splách, utřel krev a nůžky schoval. Běžel jsem k umyvadlu, abych si oťrel krev ze svých rukou. Dveře se rozletěly, dokořán: „Vylekal jsi mě, Petře.“ odpověděl jsem. „Tak sorry,“ odpověděl. „Proč křičíš moje jméno?“ zdůraznil jsem mu. „Učitel se o tebe bojí, aby sis tu něco neudělal,“ řekl potichu. „Vyříd' jim, že už jdu.“

Pomalu jsem se blížil ke třídě. Moje úzkosti byly pryč. Cítil jsem se lépe. Jak jsem otevíral dveře do třídy, ozýval se stále větší hluk. Otevřel jsem, najednou ztichla celá třída. Krom učitele. „Co tak pozdě? Chytil jsi tam snad puchy?“ řekl důrazně a smála se celá třída. Někdy ty jeho kecycy nesnáším. „Jdi si sednout a napsat ten test,“ řekl s arogancí. Sedl jsem si k testu a přemýšlel. Skoro jsem nevěděl, ale když budu mít špatnou známku, budu mít doma výprask.

Po páté hodině jsme šli hned na oběd. Měli jsme rýži s masem. Vůbec jsem neměl hlad, jako kdybych neměl vůbec chuť k jídlu. Párkrát jsem do toho píchnul vidličkou. Hned jsem to odnesl.

Cestou ze školy mě přepadly zase úzkosti, tentokrát to bylo jiné, srdce se mi zbláznilo v hrudi, špatně se mi dýchalo, stres, únava, vyčerpání a hlavně úzkosti. Nevěděl jsem, co mám dělat. Zkusil jsem to nějak rozdýchat, pomalu to zabíralo, ale potřeboval jsem rychlou úlevu.

Doma jsem si potřeboval rychle oddechnout, abych načerpal energii. Sedl jsem si na postel a najednou mi z kapsy vypadla polovina nůžek, které byly od zaschlé krve. Jsem na ně hleděl a najednou mě zase popadla chuť se řezat, a mým tělem proudila chuť to zase udělat. Popadl jsem nůžky a schoval je do skříně, abych na ně neviděl a nepokusil se pořezat. Rukama jsem se chytil za vlasy a sedl jsem si do rohu a brečel. „Už to nezvládnou,“ pošeptal jsem. A počítal jsem si slzy. V tu chvíli mě napadlo, že bych to mohl ovládnout, ale nevěděl jsem jak. Jediné co mě napadlo, říct někomu o svém problému, věděl jsem, že je to riskantní, ale už to nešlo. Šel jsem k tašce, kde jsem měl mít mobil, než jsem ho našel, zase jsem cítil

úplný opak co před chvílí. A zase jinak: „to zvládneš”. Sám jsem nevěděl, jestli to byla převlečená deprese, anebo opora.

Napsal jsem urychleně svojí nejlepší kámošce Neli.

Oliver: Nelo, potřebuji pomoc, už to nezvládnou, zase jsem se řezal!

Nela: Olivero, co to zase děláš?! Víš, jak mám vždycky o tebe strach!

Oliver: Já vím, ale už to zase nešlo!

Nela: Máš teď čas?

Oliver: Jo, ale co chceš dělat?

Nela: Pojď prostě ven!!!

Oliver: Dobře, budu na tebe čekat před tvým domem!

Nela: Dobře, hned budu tam. A hlavně si po cestě nic nezraň!

Oliver: Jo, neboj.

Spěchal jsem, vzal jsem si rychle pár věcí a věděl jsem, že už jsem zašel do takového bodu, že bylo na čase přestat.

Byl jsem pod domem Nely. A Nela tam zatím nebyla. Měl jsem obavy, kde je, většinou přijde vždycky první. Napadlo mě, že bych se měl podívat na mobil. Podíval jsem se na mobil, jestli mi náhodou nenapsala. Na mobilu se objevila zpráva „Oli, nemůžu jít ven, rodiče mě nepustí! Bude to všechno dobrý, neboj se, jsem tu s tebou.” Věděl jsem, že už je pozdě a že to nemá už smysl tu být, tak jsem šel domů, nasadil jsem si sluchátka, zapnul jsi Spotify a pomalým krokem jsem šel domů.

Přišel čas večeře, máma dělala svoje výborné palačinky. Měl jsem hlad, ale potlačoval jsem ho. Máma se mě ptala, jestli jsem v pořádku. Na to jsem jí klidně odpověděl: „Jo, proč bych nebyl?” Ale ve skutečnosti jsem byl smutný a bez sebe strachem.

Dnešní noc byla jedna z nejhorších. Měl jsem hlad. Pocit zvracení a slzy v očích. Nemohl jsem spát, moje hluboká rána na noze mě bolela. Věděl, že je pozdě. A už jsem dál nemohl strpět pocitu, proto mně zase naskočilo jediné slovo: „Nůžky!” Okolo tří hodin ráno jsem vstal z postele a šel potichu ke skříni, abych nevzbudil rodiče. Pomalu jsem otevřel. Na zemi ležela polovina nůžek. Nejprve jsem přemýšlel, kde je druhá polovina a uvědomil jsem si, že ji mám pod postelí. Šel jsem k posteli a podíval jsem se po ní. Druhá polovina byla už v nánosu prachu. Vzal jsem ji. Na obě poloviny jsem se díval u obou byla zaschlá krev, která vábně voněla. Moje vášeň k řezání byla velká. Když jsem se díval na svoje tělo, kde bych zase mohl řezat, nenašel jsem skoro nic, moje tělo už bylo zjizvené, kůže se lámala, nehty praskaly a lámaly se a dokonce i vlasy vypadávaly. Nakonec jsem našel místo na řezání, třísla. Vzal jsem si polovinu nůžek a začal. Ta bolest byla nesmírně krutá a ostrá, ale zároveň příjemná a uspokojivá. Když jsem byl natolik uspokojený, že mi to pro dnešek stačilo, uvědomil jsem si, že kolem sebe mám hodně krve. “Proč ji nezkusit?” vyskočilo mi v hlavě. Chvilku jsem se bál, ale potom jsem se odvážil. Ze začátku byla železitá, ale potom sladká. Přišla na mě zase únava, ale nevěděl jsem, co mám dělat se zbytkem krve. Rány jsem si utřel

kapesníkem, který jsem vyhodil do koše, který byl vedle mé postele. Když už to bylo nějak čisté, byl jsem strašně ospalý, tak jsem se už rozhodl, že už musím jít spát.

Další den jsem musel jít do školy. Cestou mi psala Nela, jestli se nechci sejít před začátkem hodiny, souhlasil jsem. Věděl jsem, že se bude vyptávat, jestli jsem psychicky pořádku a jestli jsem se po "setkání" neřezal.

Ve školních šatnách jsem ji potkal, měla úsměv od ucha k uchu, ale jak mě viděla, její úsměv najednou zmizel a její zorničky se zvětšily. Běžela ke mně, co to jen šlo, bylo jí jedno, že za ní padaly, věci, ale jak ke mně přišla, pořádně mě objala a zeptala se: „Jak se máš?“ S údivem jsem se na ni díval a v hlavě jsi říkal, kde jsou její řeči, jestli se mi zase nezhoršily deprese. Překvapeně jsem jí řekl: „Mám se dobře, co ty?“ Ona na to: „Taky, děkuji za optání, ale děláš mi starosti.“ Podíval jsem se na ni se slzami v očích a řekl jsem jí: „Potřebuji pomoc,“ a opřel jsem se hlavou o její rameno. Nela mě bez váhání objala a zeptala se mě: „Chceš si o tom promluvit?“ Zvedl jsem hlavu a podíval se na ni a řekl jsem: „Děkuji, že jsi pro mě taková opora!“ Nela se usmála a pořádně mě stiskla, dala pusku do vlasu. Najednou jsem viděl svět růžovější, věděl jsem, že na to nejsem sám. V tu chvíli jsem byl jakoby volný, neměl jsem se chuť sebepoškozovat a ani brečet kvůli pocitům, ale nevěděl jsem, co nastane. Z barevného světa se mi postupně stal černobílý svět, všechno kolem mě se točilo. Necítil jsem radost, štěstí a, ani volnost, jakoby vymizela. Nedokázal jsem udržet rovnováhu nad svým tělem, dělal jsem, co to jen šlo, ale marně. Nedokázal jsem se udržet a spadl jsem do bezvědomí. Poslední co si pamatuji, jak Nela křičí o pomoc a potom ty slova se postupně rozplývají ve vzduchu. Najednou jsem otevřel oči, byl jsem v bílo oranžové místnosti. Nade mnou byla moje maminka, která čekala, jak se vzbudí moje hnědé oči. Podívala se na mě a usmála se. Všiml si potom toho táta, který ke mně přišel a usmál se taky. Byl jsem rád, že jsem to přežil.

Moje první slova byly: „Mami, zavoláš Nele prosím, že jsem v pohodě?“

Věděl jsem, že tohle bylo pro mě štěstí, ale taky jsem věděl, že mám před sebou dlouhou etapu psychického zdraví, které bych měl zlepšit. A byl jsem rád, že jsem tady, byla to pro mě dobrá zpráva, kterou budu šířit a pomáhat lidem co byli, jsou a budou v situaci, ve které jsem já.

Práva žen

3. místo v kategorii próza 8. – 9. třída
Barbora Šafferová

Tato situace už v Íránu trvá pět měsíců. Na ulicích jde neustále slyšet křik žen a výstřely ze zbraní mravnostní policie. Někdy je to tak strašně hlasité a strašidelné, že už nemůžu ani spát. Nabíhá mi husí kůže, když slyším výstřel a následné ječení davu zděšením. Víím, že další z nás je mrtvá. Položila svůj život pouze za to, že chtěla práva, jako mají ostatní ženy v ostatních zemích. Nechci, aby umíraly další oběti, ale musíme vytrvat. Musíme být statečné.

Dne 18. února jsem se rozhodla, že se musím také zapojit. Nelze už pouze přihlížet, musíme pomoci všichni. Ještě před tím, než jsem vyšla ven, nasadila jsem si černý hidžáb. Nechtěla jsem ho nosit, ale musela jsem, jinak by mi hrozilo smrtelné nebezpečí. Když jsem přešla práh svého skromného domku, a pohlédla na ulici, vše se zdálo docela pokojné. Stačilo ale ujít pár metrů a už šel slyšet pokřik protestujících žen. „Chceme svá práva zpět!“ ozývaly se v perštině stovky hlasů. Vydala jsem se tedy po směru, odkud šlo slyšet tohle žalostné naříkání. Naskytl se mi pohled na velký zástup nejenom žen, ale i mužů. V rukou nosili velké cedule s obrázky proti momentálnímu režimu a byli oděni v normálních šatech, ne dlouhých rouchách a šátcích. Na protest jsem si také sundala svůj hidžáb a nechala si své husté černé vlasy rozpuštěné na ramenou. Přidala jsem se k nim, a tak jsme chodili celé odpoledne. Zatímco se už začalo stmívat, naše skupina stále protestovala. Za celý den jsme zatím naštěstí nepotkali žádnou mravnostní policii a další protestanti se k nám přidávali. Dohromady jsme došli až na náměstí Svobody a stoupli jsme si doprostřed. Na obloze už bylo slunce skoro zapadlé, a tak okolí začalo dostávat tajemný nádech. Kolem náměstí se už jako supi seběhli novináři a celý náš protest si natáčeli na své velké kamery. Nikdo se však nepřiblížil na více jak sto metrů. Udržovali si bezpečnou vzdálenost. Občas nějaká íránská žena vystoupila z davu do popředí a před zraky všech zapálila svůj hidžáb. Všichni ji hlasitě podporovali a protestovali proti vládě. Z jedné ulice však vyběhlo asi takových patnáct těžkooděnců s obuškami a slzným plynem. Roztrásla jsem se. Chtěla jsem utéct, ale ostatní zůstávali stát na místě. Jak stateční lidé, pomyslela jsem si. Stále více žen hromadně podpalovalo své pokrývky. Těžkooděnci se k nám každou sekundou přibližovali a několikrát nás vyzývali, abychom odešli. My jsme je však neposlechli a nadále pokračovali. Mravnostní policie však s námi neměla slitování. Vytáhli těžké kovové obušky a začali mlátit všechny, kteří jim přišli do cesty. Bylo to strašné. Všude kolem nás byl zmatek a zděšení, občas šel slyšet i výstřel z pistole. Kolem hlavy nám prolétávaly zapálené lahve s alkoholem, všichni se na mě strašně tlačili. Chtěla jsem nějak pomoci, ale nevěděla jsem jak. Vyděšeně jsem se rozhlížela kolem

sebe a hledala jsem místo, kam bych se mohla ukrýt. Místo úkrytu jsem však našla na pískovcových dlaždicích kovové nůžky. Rozeběhla jsem se k nim a svou malou ručkou jsem je uchopila. Vydala jsem se do popředí boje, aby můj skutek bylo pořádně vidět. Musela jsem se vyhýbat soupeřícím se skupinám, ale nakonec se mi to podařilo. Stoupla jsem si do přední linie a na náznak zármutku a protestu proti režimu, jsem si začala se vzlykotem stříhat své černé lesklé vlasy. Těžkooděnci si mě všimli a chtěli mě zatknout, ale ostatní je zadrželi a nahlas mě podporovali.

Toho večera nás nakonec přemohli a odvedli do zadržovací vazby. Ale jejich vítězství jim dlouho nevydrželo. Z rádia, co měl jeden dozorce u sebe, se totiž ozývalo: „Íránská vláda dnešního večera učinila šokující rozhodnutí. Ženy se už nebudou muset nadále zahalovat!“ Jakmile jsme tuto zprávu zaslechli, všichni jsme začali nahlas oslavovat. Tato zpráva se stala revoluční nejenom pro Írán, ale i pro ostatní státy. Ženy konečně získaly svá práva zpět.

Koho nám donesla dálka...

1. místo v kategorii poezie 8. – 9. třída
Vojtěch Ondrušek

Pojď dál, cizinče, ať už jsi kdokoliv,
vezmi si chleba a špetku soli.
Působíš znaveně, vyčerpaně,
odpočiň svou mysl v dřevěné vaně,
poté usad' se a pověz nám
jestli ti nevadí, že se tě ptám,
copak tě přivádí zrovna k nám?
U stolu místo ti podávám,
tak tedy mluv!

„Dobré zprávy přináším všem, kdo
moudří touží být,
vidím ty pohledy...
... dokážeš číst, nebo najít osu v
kruhu?
Dokážeš přemýšlet?
Chtěls někdy cestovat, navštívit
spoustu míst?
... Tak pojď se mnou daleko do
kamenných hor.

Já nejsem jediný tvor, který tam
žije,
však musím tě varovat, zatímco
tady spíte,“ pak se do paměti vžije
„my tvoříme věc, jež zrak ti
odkryje:
jménem FILOSOFIE.“
Tedy své věci ten hoch posbíral,
a s otcovým svolením na cestu
dlouhou se dal.

Šli dlouho, šli těžce
někam na východ.
Najednou si všimli,
že se jim za cesty vyprázdnily
měšce.
Nuceni byli jídlo si lovit,
sem tam zvěř z lesů chytit.
Někdy hostinu dávala řeka, či brod.

Však náhle nečekaného nastal zrod,
mistr se k zemi složil
A otázku položil:
„Toužíš se vzdát?“
Však v hochu bojovnost dál se jala na
povrch drát.
Dál tak šla někam, tam kde měla končit
jejich cesta,
Však byla doba, v ročních obdobích
šestá,
Kdy od mistrova příchodu, na první ze
schodů domu,
V němž bydlel onen hoch,
vkročila bota, jež měla za sebou už
tolik stepí a tolik hor,
viděla za obzor
a proto se dokola jako střepy na rozbité
zrcadlo lepí,
leč přesto jsme stále slepí
Och, jak slepí!
Když i pouhá bota vidí, co znamená
netrpět,
nemá problém pochopiti, jak krásný je
den, píseň, květ,
či pouhé přání svého nositele pocit,
myšlenku, a to je celé.

Dneska ten mladý chlapec vzpomínal
často,
jak hřejivá byla doma pec
Doma nikdy neměl hlad, nemusel se
ničeho bát.
Skoro toho muže začal proklínat.
Však musel si dokázat
Že dojde až na konec.
A přec začala klíčit pochybnost,
Umět si přiznat prohru je ctnost.
Však to se nemělo stát,
Namísto toho ho začal štvát hlad,
ten hlad byl jak v oku drát.

A tak položil otázku:
„Můžeme se vzdát?“
Vždyť stejně žijeme, vždyť stejně
jsme,
Tak záleží na tom kde?
K čemu je vědět, k čemu je trpění,
Vždyť až dojdeme kamkoli, vlastně
se nic nezmění?
V tu chvíli jako by oči staršího
muže byly zářivější,
Než slunce být může,
TYS POCHOPIL, TY CHÁPEŠ,
že nemusíš umírat pro snažení
samé,
Stačí ti teď málo, doufám,
Teď počkej dnů pár, uvidíš chrám,
do něhož míříme všichni a přec
každý sám.

Slyším, vidím, čtu

2. místo v kategorii poezie 8. – 9. třída
Natálie Hrušková

Zatahují mračna prašná
oblohu, vesmír i všechno kolem,
vůně zármutku se rozlila strašná,
ten den nad bitevním polem.

Jiskry tetelí se vzduchem,
odlesky kovu spouští blesky,
hlasy syté kryté vzduchem,
putují rázně podél stezky.

Jantarově hnědá srst
ta bílé ruce k nebi spíná,
zrcadla do duše a hrst
co plná slov jen srdce svírá.

Pak jedním odměřeným cvak
jež rozezpívá lesní víly,
rubínově tkaný frak
kapradí topí v stinné chvíli

a Černá Královna se krčí
opodál s vadnoucími keři,
prsty bílé, sevřené v křeči,
plačící nad mrtvou zvěří,

opona těžce se zvedá,
úleva schovat se nedá,

zatímco prach sedá na zem
a cvrčci elegie pějí,
skupinka klopýtá srázem,
až okolní stromy se chvějí.

Srnce teď dvě ruce drží,
první kostnatá, bledá
jak tělo pod vodou se mlží,
druhá, co k nebi jej zvedá.

Radost přší za ladných zvuků,
kapky pýchy v jehličí,
smutek, ten ztratí se v hluku,
hasne, vadne, zasycí.

"Tak, letošní sezóna končí,"
bory již v rovnováze jsou,
příroda tímto se loučí
s loveckou družinou.

Dočtená kniha

3. místo v kategorii poezie 8. – 9. třída
Nela Bělunková

Julio, dívej! No, podívej se,
ti ptáčci nádherní, pořádají bál v lese.
Jak ladně plují po vzduchu,
no to jsem neměl ani potuchu,
že slavíci umí balet.

Blboune jeden bláznivý,
po ptáčích se díváš,
ale matiku ani neumíš.
Nechceš chvíli myslet mozkiem
a ne srdcem
a stát se konečně pravým borcem?
Ale já jen chtěl zdůraznit tu krásu,
no, však podívej!
Už jsi někdy viděl mravence mýt se v
rose?

Nebo jak o mladé stará se divoké
prase?
Tady v lese přijdeš na kloub
jedině té pravé kráse.
Ale nech toho, už mě nudíš!
Jak se teď hloupě chováš, ani netušíš,
je mi za tě stydno...

Krásu hledat ve zvířatech?!
No fuj, naše přátelství je už asi pasé...
Ty, Julio, podívej, jak se teď chováš!
Vždyť máš v hlavě úplný guláš!
Já mám jen radost ze světa,
a tato krása, to je práce staletá!
Máš ty vůbec pochopení?!
Už ani kousek citu v tobě není...
Já... Já, Luisi, nemám slov.
Kašlu na tebe, jdu pryč...jdu na lov.
Možná si nevážím dost věcí,
ale aspoň blázen, aspoň ten blázen ve
mně není.

Tak sbohem, je mi líto přátelství,
které jsme mezi sebou měli.
Tak já se v tobě spletl.....
Odteď jsi kniha, kterou jsem dočetl.

Otrávená jeřabina

3. místo v kategorii poezie 8. – 9. třída
Nela Bělunková

V lese, v tajuplném lese je klid
i neklid zároveň, což dráždí mě i můj
lid.

V tomto lese je studna, tak netknutá a
osamělá.

Ale co když je otrávená,
když je tak krásná a neopotřeбенá?

I v tomto lese je spousta zvířat.

Ale nejsou vidět, nebyla dnes a
nebudou ani zítra.

Ta zvěř fikaná, nádherná a chytrá, řekl
by člověk.

Ale také podezřele nebezpečná,
podotkl by i pračlověk.

V této divné osadě
kvetou rostliny, v řadách po sobě.

Vyhrkl bys: „Ta žlutá květina,
ta nechce nechat mé oči být.“

Ale tam někde za uchem cítíš
nebezpečí,

tudy bys neměl jít.

Samozřejmě i tento les je plný čistého
vzduchu,

který se tak zlehka dýchá.

Ale tvé plíce vzdychají z ticha:

„Vždyť ten vzduch, ten není pro
živočicha.“

Povědomá lesní vůně, ta je tu také.
Ta vůně nakypřené půdy a jehličí.
Ale něco je tu v nepořádku, je to jakési
všelíjaké.

Místo borůvek cítím až
podezřele výraznou vůni jeřabin.
Proč já cítím to tak intenzivně,
mně přestává se to líbit instinktivně.
Ale zároveň mě to láká,
jako nekalost žáka.

Tak proč je toto místo tak podivné.
Je to mnou, nebo mám schopnosti
obdivné.

Netuším, co je to zde za energii, ale
upřímně
z ní šlím.

Nevím, jestli tento les ještě někdy
navštívím.

Nejspíš ne.

Ale těm, co tam míří, těm se vůbec
nedivím.

A spíš vám přeji hodně štěstí.

Nezávid'

3. místo v kategorii poezie 8. – 9. třída
Nela Bělunková

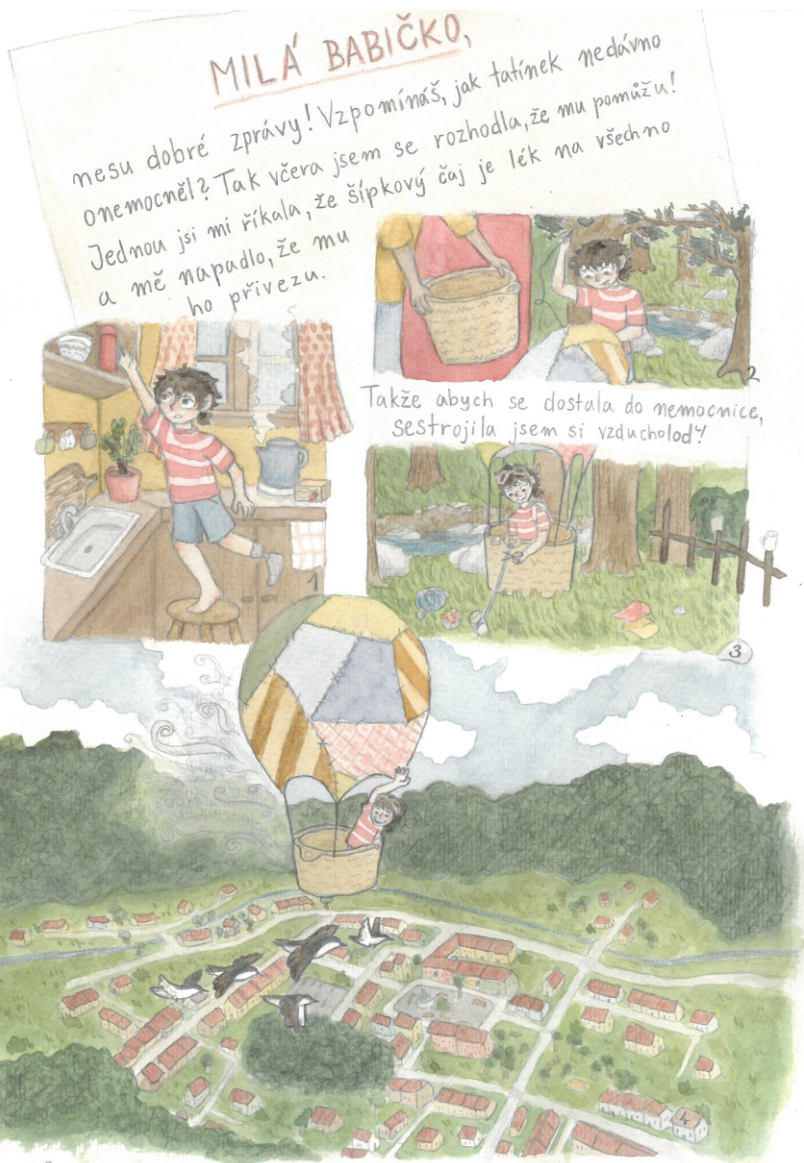
Netrap se, holčičko, netrap se.
Vždyť ti lidé jen žárlí na to, jaká jsi,
jim se to odplatí, no však neboj.
Pak jim do zad vjede ostrý náboj.
Ale teto, jak to vidíš ty?
Já to vidím jako podraz,
jako v srdci rýč.
Lidé jsou zlí, to já vím,
a tohle už možná přehnali.
Ale na druhou stranu, to co chtěli, to
dostali.

Děvče, to tak neber,
a něco dobrého si z toho seber.
Oni tupci tě jen chtěli potopit v tvém
úspěchu.
Ale to se jim nepodaří, protože ty máš
sílu,
ty jsi chytrá a nenecháš se jimi zviklat.
Teto, děkuji ti moc, ale sama víš,
lži mají velkou moc,
a každou chvíli, sekundu
mi ubírají síly dost.
Nezvládnou to...
A dost holka!
To byla poslední kapka.
Hned se postav na nohy a ber to jako
dobrou věc,
Kritika ti pomůže, nevezme ti nic, ale
přidá, věř mi... Věř.
Tak pojď, holčičko, obleč si ty
nejhezčí šaty
a ukaž jim, kdo ty jsi!
Neděláš to pro ně, ale pro sebe, Daisy.

Dobrá, teto, poslechnu tě.
Věřím, že máš se mnou dobré úmysly.
A neboj, nezklamuj mě.
Ti darebáci jsou jen závislí.
Tak jsem tě vychovala!
Jsem na tebe hrdá, moje malá.

Milá babičko

1. místo v kategorii komiks 8. – 9. třída
Julie Cábová

S ní jsem se brzy ocitla nad celým naším městem.
A dokonce jsem se sprátelila s jiříčkami, které letěly kolem!

1.

Ale když jsem pak vyletěla moc vysoko, zaútočil na mě orel!

A já vypadla z košíku!

Spadla jsem do vrání knihovny, kde si vrány půjčují různé blýskavé věci a šperky, aby se měly čím chlubit.

Mezi cennostmi jsem tam našla kalich zmizení a tak jsem se vrám zeptala, jestli by mi jej nepůjčily.

Omy mi ale nijak neodpověděly, takže jsem usoudila, že jim to nevadí.

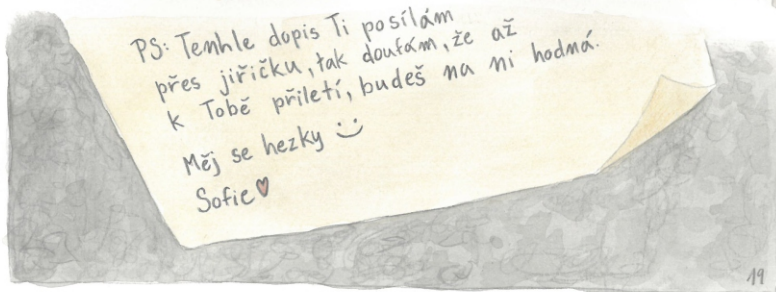
Tatínek spal, a proto jsem mu tu termosku nechala na stole, povytáhla mu perinu a rozloučila se. To víš, potřebuje spát.

Domů jsem pak jela po řece v košíku!

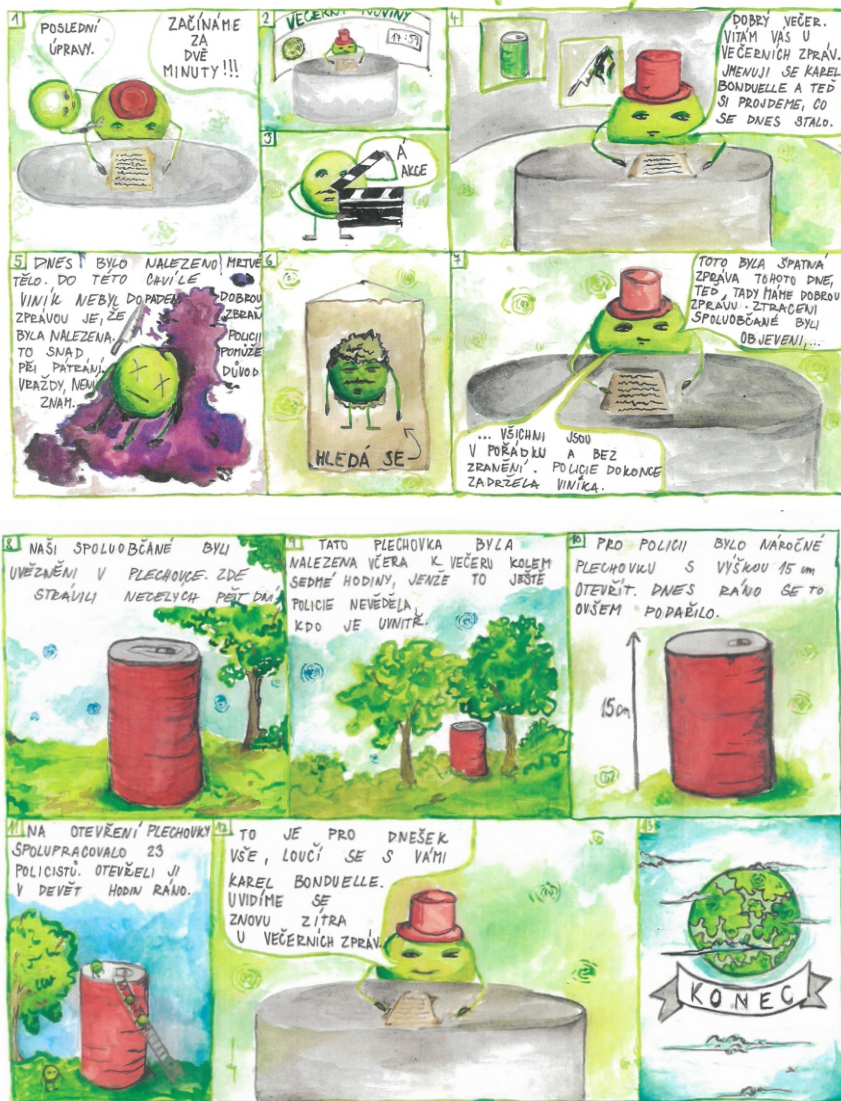
No a dnes jsem se dozvěděla, že se tatínek vyléčil!
Brzy k Tobě budeme moct přijet všichni!

Případ ztracených hrášků

2. místo v kategorii komiks 8. – 9. třída
Viktorie Onderková

Večerní zprávy

V KAVÁRNE.

DOBŘE ÚVAŽE VŠECHNO?
MÁŠ KŮSI NĚKDO MI NĚKDO CO CHCEŠ VĚDĚT?
JÁ NEJĀ

- chci vidět mojí zprávu
- podívat se k mojí
- zkusit volat bratra a poznám
- zkusit volat sbr bratra
- volat 15 minutami

TAK SE NA TO PODÍVĚME!
TO BU DE DĀLO!
MĀŠ SEMĀ CO TEST!

KAM TO VŮBĚZ JĀK?
NECH SE PĚKŮVATĚM ČI VĚLI TAM BUDEM!

SEDE NEHĀSĀMĀ
JĀK ESTO DĀ?
DĀ DĀ

DĀKY THĀVĀCI ŽĀ VĚCĀVĀMĀG ČUČĚŠ U NĀS PĚSĀTĚ
JĀSNĚ TO JĀSEM ČĀVĀ

CO BUDEŠ ZĀTEĀ DEJĀT?
NĀCH SE PĚKŮVĀT

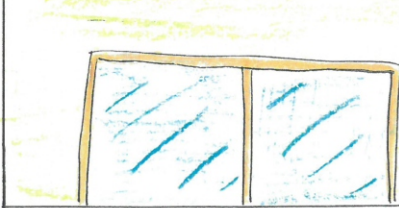

TAK VSTĀVĀT ĀT TO STĀNĀ NĚMĀ
mm...

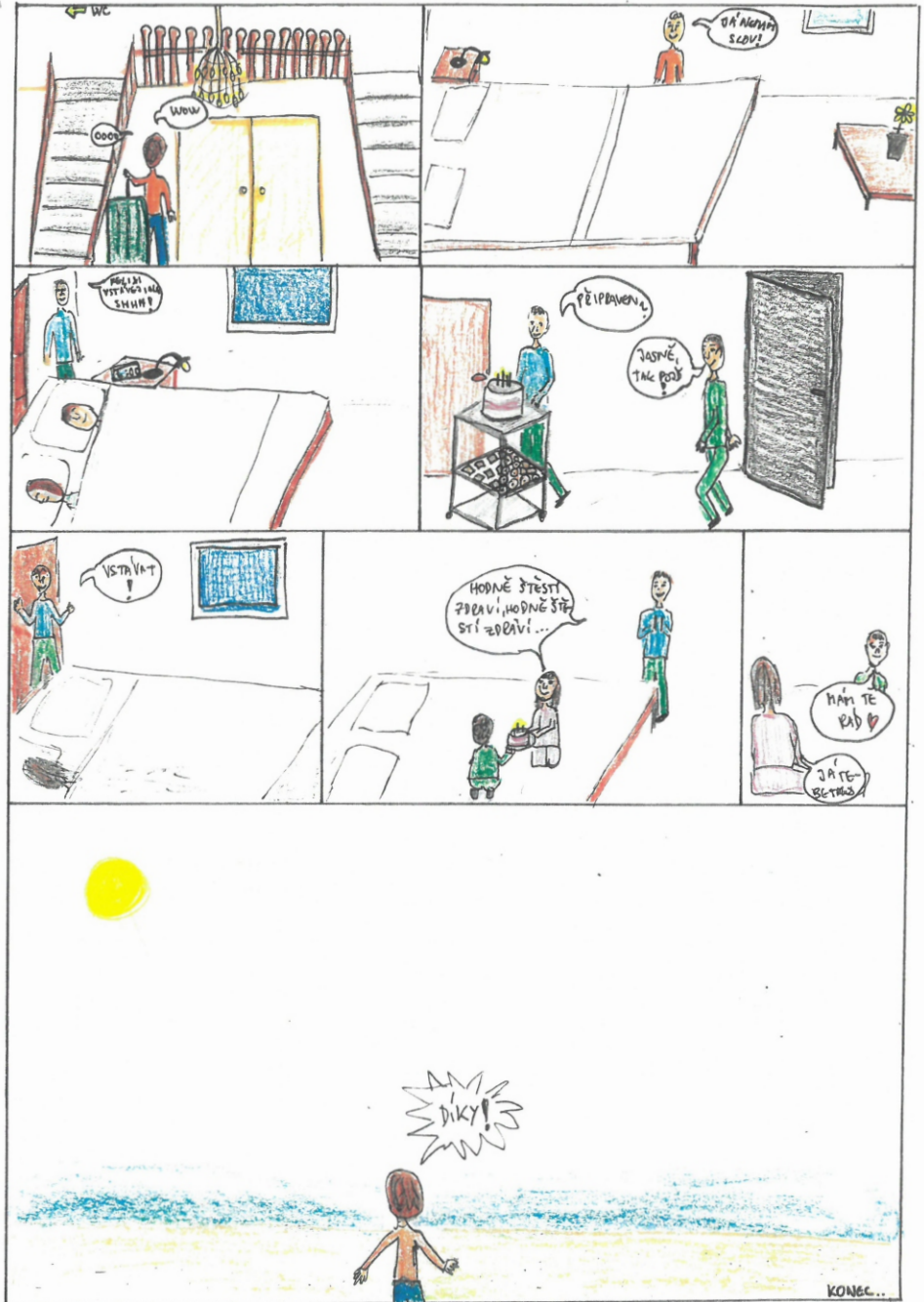

Jupí!

HOTEL ★★☆☆

A JĀME TĀVĀ

DOBRÁ ZPRÁVA

Práce hodnotili:

Lukáš Perutka, spisovatel, novinář a vysokoškolský pedagog,
Jitka Slezáková, knihovnice, vedoucí dětského oddělení,
Ilona Kroupová, knihovnice a celoživotní milovnice knih.

Grafická úprava Jana Kapsiová

Vydala Městská knihovna Rožnov pod Radhoštěm v roce 2023

Počet stran 64